

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

3. ŘÍJNA 2010

Z obsahu:

Svatá Klára z Assisi
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
15. září 2010
- strana 2 -

Bratr Toufic
Geneviève
a Jean-Claude Antakli
- strana 4 -

**Obrácení, které vyvolalo
zemětřesení**
Italský deník La Stampa
přinesl svědectví o velkém
obrácení
- strana 6 -

Chvála na anděla strážce
Z dopisu P. Pia Raffaelině
Celsa z 20. dubna 1915
- strana 7 -

Andělé strážní
- strana 7 -

Enrico Ceccarelli
...učinil ze svého života
spolu se svou manželkou
Desi zanícený dar vlasti,
misiím a církvi
- strana 8 -

Ježíšovo srdce světu (18)
- Malá duše
Consolata Betrone
P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 10 -

Gian Lorenzo Bernini a Cosimo Fancelli: Anděl, Andělský most v Římě

Svatá Klára z Assisi

Jedna z nejoblíbenějších světic je nesporně svatá Klára, která žila ve 13. století jako soukromice svatého Františka. Její svědectví nám ukazuje, jak celá církev je dlužnicí žen odvážných a bohatých na víru jako ona a schopných dát rozhodující impuls pro obnovu církve.

Kdo tedy byla Klára z Assisi? K odpovědi na tuto otázku máme bezpečné prameny: nejen staré životopisy jako onen od Tomáše z Celana, ale také *akta kanonizačního procesu*, který zahájil papež jen několik měsíců po Klárině smrti a která obsahují svědectví těch, kteří žili po jejím boku dlouhý čas.

Za hlasem povolání

Narozená v roce 1193, patřila k bohaté aristokratické rodině. vzdala se šlechtictví a bohatství, aby žila jako pokorná a chudá, a přijala životní formu, kterou předkládal František z Assisi. I když její rodiče podle tehdejších obyčejů plánovali její man-

želství s osobou na úrovni, Klára v 18 letech odvážným gestem inspirovaným hlubokou touhou následovat Krista a obdivem k Františkovi opustila otcovský dům a ve společnosti jedné své přítelkyně, Bony z Guelfucia, se tajně odebrala k menším bratřím u kostelíka Porciunkuly. Bylo to večer na Květnou neděli r. 1211. Za všeobecného pohnutí byl proveden hluboce symbolický obřad: zatímco jeho druhové drželi v rukou zapálené pochodně, František Kláře ostříhal vlasy a oblékl kající roucho. Od té chvíle se stala pannou a nevěstou Krista pokorného a chudého a zcela se mu zasvětila. Tak ja-

ko Klára a její družky, tak v průběhu dějin nesčetné ženy byly uchváteny láskou ke Kristu, který krásou své božské Osoby naplnil jejich srdce. A celá Církev skrze mystické svatební povolání zasvěcených panen zjevuje to, čím povždy bude: krásnou a čistou Snoubenkou Kristovou.

Ve čtyřech listech, které Klára napsala svatě Anežce České, dceři českého krále, která chtěla kráčet v jejích stopách, hovoří o Kristu, svém milovaném Ženichu svatebními výrazy, které mohou udivovat, ale které budí dojetí: „Když ho milujete, jste nevinná, když se ho dotýkáte, jste čistá, když se mu oddáte, jste pannou. Jeho moc je nejsilnější, jeho velkodušnost nejvznešenější, jeho vzhled nejkrásnější, jeho láska nejlíbeznější a jeho milost je bez konce. Nyní jste sevřena v náručí toho, který ozdobil vaši hrud' drahokamy... a korunoval vás zlatou korunu s vyrytým znamením svatosti“ (*První dopis, FF, 2862*).

Duchovní přátelství

Především v začátcích své řeholní zkušenosti měla Klára ve Františkovi nejen učitele, jehož nauku následovala, ale také bratrského přítele. Přátelství mezi těmito dvěma světci představuje krásný a důležitý aspekt. Když se totiž potkají dvě čisté duše zapálené stejnou láskou k Bohu, vytěží ze vzájemného přátelství nejmočnější podnět k nastoupení cesty dokonalosti. Přátelství je jedním z nejvznešenějších lidských citů, které božská milost očišťuje a přetváří. Jako svatý František a svatá Klára také jiní světci prožívali hluboké přátelství na cestě za křesťanskou dokonalostí, jako svatý František Saleský a svatá Jana Františka de Chantal. A je to právě svatý František Saleský, který píše: „Je krásné milovat na zemi tak, jak se miluje v nebi, naučit se milovat na tomto světě to, co budeme dělat věčně na onom. Nemluvíme zde o prosté lásce charitativní,

Pokračování na str. 12

Editorial

„Dej nám více víry!“ Tato prosba k Pánu by měla být naší každodenní modlitbou. Víra je nesmírný Boží dar. Jsou to vlastně naše druhé smysly, které zpřístupňují našemu poznání a vnímání onen pravý nekonečný a věčný svět, který má být naším pravým domovem. Potřebujeme dar víry tím více, čím více přibývá těch, kteří jím pohrdají a víru opouštějí.

Víra nemá sloužit jen k tomu, abychom mohli hory přenašet, ale především k tomu, aby ona nás přenesla přes hory materiální a pozitivistické omezenosti a uzavřenosti a dala nám poznat skutečnost všeho bytí v jeho celistvosti, protože tento svět sahá daleko za obzory dostupné našim smyslům. Víra nám ze své nekonečné perspektivy dává překvapivě poznávat i samy sebe, naši skutečnou identitu a nevýslovnou důstojnost.

Bohužel, lidé dnes víru houfně a bláhově opouštějí. Doplácejí na to, že si nedali tu práci, aby se podívali zblízka na tento svůj poklad a skutečně ho poznali a ocenili. Polovičatá víra nemá životnost. Schází jí to podstatné. Z drahocenného a přitažlivého pokladu se jim stalo jen ně-

co málo významného a dokonce tíživého, jen jakási snůška příkazů a zákazů.

Někteří si to bláhově zdůvodňují, jako by víra bylo něco jen pro ty, kteří z ní dosud nevyrostli a zaostávají jako děti, které „ještě věří“. Ale Pán nás poučuje, že být maličkým není vůbec žádná zaostalost, naopak, je to dokonce jeden z předpokladů k přijetí opravdového poznání. Nennolina nebo Terezička dosáhly ve své víře svého raného dětství takového stupně poznání, jaký by jim mohl závidět leckterý současný profesor teologie.

Jiní si namlouvají, že víra se už nesrovnává s moderním rozvojem vědy a rozumu. Ve skutečnosti poznání člověka, který by pronikl všechny přírodní zákony a skutečnosti, ale nedokázal překročit rámec materiálního světa, je v podstatě značně neúplné a vlastně neužitečné, protože i o něm platí: Co pomůže člověku, kdyby znal třeba celý svět, ale neznal Boha a ztratil svou duši? Svátá Klára, tato prostá a v lidských vědách nevzdělaná žena, kterou nám dnes přibližuje Svatý otec, byla ve skutečnosti mnohem moudřejší než Einstein, protože dokázala najít

a ocenit jediný pravý poklad, pro který pak všechno opustila, aby ho získala.

Ať dělá naše rozumové poznání jakékoliv skutečné pokroky, nenacházíme žádnou závalu v tom, jak smýšlel svatý František a svatá Klára. Naopak, uchvacují nás a naplňují obdivem a dokonce nás stále zahanbují hloubkou své moudrosti. Je to moudrost pravé víry, která vede k nejpotřebnějšímu a nejpodstatnějšímu poznání. Velká moudrost a pravda poznání Kláry a Františka je právě v tom, jak vzali do slova a svým životem uskutečnili to, co řekl Pán před více než tisíci lety a co platí stejně i po dalších tisících letech, jak to dokládá udivující život současného poustevníka Toufice.

Věřit v Boha znamená milovat. Ztrátu víry vždy předchází ztráta lásky. Janovu větu Bůh je Láska, můžeme také upřesnit: Bůh je, protože je Láska. Onu doxologii liturgických modliteb „jenž žiješ a kraluješ...“ bychom mohli vyjádřit také slovy: „Jenž jsi Láska a miluješ...“, protože Boží Život je nekonečná Láska a jeho kralování je milování. Láska je jeho velikost, svatost i sláva. Stvořil nás proto, protože nás miluje, a stvořil nás proto, abychom milovali jako On.

Pokračování na str. 13

Potřeba víry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Dej nám více víry!

Dnes se kolem Ježíše shromáždili jen jeho důvěrní přátelé. Neboj se přisednout do tohoto hloučku. Chceš přece i ty patřit mezi ně. Jeho věrní si uvědomují, že se jim nedostává toho nejpodstatnějšího. Potřebují více víry. Není to i tvůj problém?

Apoštolové správně chápou, že víra je dar. Spoj se s jejich prosbou o tento poklad. Tomu, kdo jej přijme, se otevírá úžasná možnost dívat se na svět z Boží perspektivy. To je jediný realistický pohled na všechno bytí a na všechno dění.

Události, které stále více otráasají světem, těžko mohou někoho nechat lhostejným. Není divu, jestliže i tebe zarmucují, zneklidňují a pronásledují tě i ve chvíli, kdy bys rád u Pána vyhledal útěchu a uklidnění v modlitbě. Nejsi však sám ani první, kdo se takto trápí. Ta situace není nová. Slova prvního čtení tě přesvědčují, že už starozákonní prorok se ocitl v podobné situaci: *Zpustošení a násilí je přede mnou.* Nejsou to jenom samy hrůzné skutečnosti, co nás zarmucuje. Nejvíce skličující se nám jeví skutečnost, že to všechno trvá už příliš dlouho. Zdá se, jako by se samo nebe zavřelo. A nejsi to jen ty sám, kdo volá o pomoc. Kolik je to nevinné krve, která doslova křičí k Hospodinu. Ale pomoc otálí a nepřichází. A tak se stále naléhavěji vnučuje neodbytná otázka: *Proč?* Je to možné, že by Pán neviděl a neslyšel? *Hospodine, tvé oči jsou čisté, nemohou se dívat na zlo a hledět na trápení! Proč tedy trpíš věrolomné, proč mlčíš, když svévolník pohlcuje spravedlivého?*⁽¹⁾

Ale takové otázky a netrpělivost nejsou nic jiného než známka nedostatečnosti víry. Vždyť to není Pán, ale my sami, kdo nevidí a neslyší. Není právě v Hospodinově otálení odpověď na tvé otázky? Nechce nás Pán vyburcovat z naší vlažnosti a opovážlivosti? I On volá a křičí, již dva tisíce let! Poručil *napsat vidění, aby si je každý mohl snadno přečíst.* Kdo je opravdu čte a slyší v nich jeho hlas? Nepočínáme si vlastně svým způsobem i my sami před jeho tváří právě tak jako násilník, jehož skutky nás děsí? *Neurčujeme si sami své právo a své postavení?*⁽²⁾ Nevysmíváme se těm, které nám posílá a kterým náleží účta?⁽³⁾ Přiznejme si, že je to především sám Pán, kdo může plným právem říct: *Tak dlouho volám, a vy neslyšíte! Proč mi dáváte hledět na bezbožnosti, kterých se dopouštíte?*

Bůh sám je věrný. Potřebuješ jen více víry, aby ses díval na svět a dění jeho pohledem. Nezoufej. *Vidění čeká na určený čas, spěje k naplnění a nezklame. Počkej, jistě se splní, nedá se zdržet.* Ale vidění nejen předpovídá osvobození, ale také ti oznamuje, co Pán čeká od tebe. Jak naplňuješ to, co Ježíš od tebe očekává? Přijímá tě do svých služeb. Důvodem není to, že by tě potřeboval, ale skutečnost, že tě miluje. A tak tě chce vzít do svých rukou, jako umělec bere svůj nástroj. Jeho láska tě používá ke své divotvorné práci, abys mohl mít i svou *neužitečnou službou* osobní účast na jeho tvořivé radosti.

Bůh rád tvoří divy a zázraky. Aby obdařil svět novými nečekanými divy, hledá si k tomu vhodné nástroje, které uvědoměle přijímají svou vlastní nemohoucnost a neužitečnost, a tak se stávají pokornými a poslušnými roznašeči jeho božských tahů v neochvějně víře ve smysluplnost všeho toho, a jenom toho, co zamýšlí tento nejvyšší Umělec a jeho božská ruka. Skutečné Boží nástroje chtějí jen to, co On chce, chtějí to jen tak, jak On chce, a jen proto, že On chce. To je ona jediná realistická pozice, která vychází z víry: stát bezvýhradně a nezištně ve službách plánu Boží Prozřetelnosti, kterým jsme nekompromisně uvěřili.

Boží divy však nejsou k tomu, aby vyvolávaly senzace. Ve skutečnosti se stále dějí a jsou to ještě větší divy než přenášení hor a stromů. Jsou lidským očím často skryty, ale podle odvěkého Božího projektu jsou to ty nejpodstatnější zázraky: divy jeho milosti, která dokáže, že i ty největší stromy, tak hluboce zakořeněné v bezbožnosti a zlu, se *vyrvou ze svých kořenů* a přesadí do moře lásky Ježíšova Srdce. Je-li někdy k této proměně zapotřebí ještě jiného, zjevného zázraku, i ten Bůh udělá, a to s využitím *neužitečných služebníků*, kteří uvěřili. Neboť ti, kteří se hrnou a tlačí dopředu, aby se sami prosadili a vyznamenali svými nápady, nejsou ve skutečnosti k ničemu.

Abys tedy mohl přijmout nesmírný dar víry, veliký alespoň jako *hořčičné zrnko*, a mohl tak v Božích službách, bude-li On chtít, i hory přenášet, musíš se stát dostatečně maličkým. Pros proto nejen o více víry, ale pros také naléhavě o dar onoho nezbytného vnitřního prostředí, bez kterého víra nemá živnou půdu. Tímto prostředím je upřímné a pokorné přiznání vlastní neužitečnosti.

Kéž bys dnes uposlechl jeho hlasu. Nezatvrzuj své srdce.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾Hab 1,13; ⁽²⁾ srov. tamtéž 7; ⁽³⁾ srov. tamtéž 10;

⁽⁴⁾ resp. žalm 95

Liturgická čtení

1. čtení - Hab 1,2-3; 2,2-4

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, ty však neslyšíš; křičím k tobě:

„Násilí!“, ty však nepomáháš.

Proč mi dáváš hledět na bezpráví?

Mám se dívat na souzení?

Zpustošení a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár.

Tu mně Hospodin odpověděl: „Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst.

Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame.

I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet.

Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost.“

2. čtení - 2 Tim 1,6-8.13-14

Milovaný!

Vybízím tě: oživ zase plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale (ducha) síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána, ani (se nestyď) za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia.

Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a měj přítom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, (tobě) svěřený poklad opatruj skrze Ducha Svatého, který v nás bydlí.

Evangelium - Lk 17,5-10

Apoštolové prosili Pána: „Dej nám více víry!“

Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: ‚Vyrvi se i s kořeny a přesad se do moře!‘, poslechla by vás.

Když někdo z vás má služebníka a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: ‚Hned pojď a sedni si ke stolu?‘ Spíše mu přece řekne: ‚Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji. Potom můžeš jíst a pít ty.‘ Děkuje snad tomu služebníkoví, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: ‚Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.‘“

Bratr Toufic

Zcela blízko hrobu svatého Marona potkali Geneviève a Jean-Claude Antakli bratra Toufica, poustevníka, který žije na severu syrské pouště. Je to jediný poustevník, který žije v Sýrii, a navštívili ho s povolením biskupa Anice, který je jeho duchovním vůdcem.

Přicházel sem z Nichts, z nedaleké výšiny, nebo z nedalekého olivového háje, nebo také ze skryté vesnice na opačné straně. Pohybuje se živě a rychle, černá štíhlá silueta, která jako by dávala životu k dispozici jen bosé nohy a tmavě opálené ruce. Věřící, kteří chtěli právě nastupovat do autobusu, se zastavují celí ohromení a bratr Toufic si stáhne kapuci přes tvář a kráčí rychlou chůzí těsně kolem chrámové zdi.

Jsmo velice dojata a pudí nás to zajít za ním. Vypadá jako svatý Šarbel, nebo se mu alespoň podobá. Těsně předtím, než vstoupil do kostela, zvedne hlavu a spatří nás. ...Ihned nám jde vstříc s otevřenou náručí, protože nás hned poznal. Již dříve jsme ho totiž potkali.

„Francouzi, křesťané z Francie!“

Jeho srdce jásá radostí, protože církev ve Francii je matkou všech církví a on se denně modlí, aby její duše neztratila svou identitu. Nad jeho plnovousem jsou zářící černé oči. „Moji přátelé, přišli jste se pomodlit k svatému Maronu?“ dodává.

„Ano, ale s dovolením vašeho biskupa jsme přišli i kvůli vám... abychom lépe porozuměli, proč jste se usadil právě na tomto místě, kde si dávají dostaveníčko všechny nepohody počasí; na místě, kterým křížem kráčem procházeli první světci křesťanství.“

Slavili jsme s ním mši svatou jako ministranti. Koncebroval biskup Anice, byl tak dobrý a tak hluboce usebraný. Bylo zde málo lidí, ale všichni s velkou spoluúčastí.

„Chcete si s bratrem Touficem promluvit?“

„A smíme ho doprovodit do poustevny? Pro návrat nepotřebujeme žádný doprovod.“

„Dobře, tak vás tam zaveze můj šofér. Je velice horko a cesty jsou kamenité a štěrk je ostrý jako břitva.“

Dívám se na bosé poustevníkovy nohy...

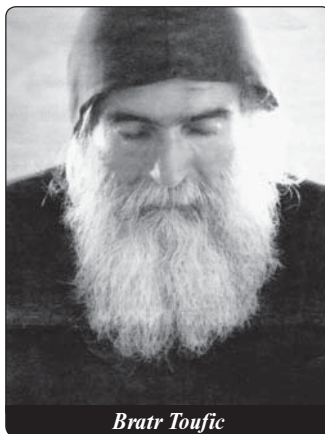
Je to tichá jízda. Na svahu pahorku je osamělý dům, betonová krychle. Dojde se k ní po širokých schodech z udusané hlíny. Ty vedou kolem krytých zahrad, které pokračují dále podél níže položené cesty.

Poustevna bratra Toufica

Bratr Toufic a Geneviève Antakli

Bratr Toufic

Jedny dveře, dvě okna, holé stěny. Na pravé straně u betonové stěny leží jutové plátno se svnutým prostěradlem a hladkým holým kamenem, který slouží jako polštář. Toto chudičké lůžko střeží obraz Panny Marie a dva kříže. V hlavách je čtyři nebo pět knížek, mezi nimi i malá černá Bible a poslední kniha P. Zahlaoui o Soufanieh.

Pod oknem o něco vzdálenějším je zarámovaný obraz Panny Marie ze Soufanieh, stojí na posledním kusu schodu obklopený květy a věnci. Koberec z růžových lístků se vine až ke svatostánku, který stojí na kartonu přikrytém jutou. Před ním svazek pšeničných klasů ozářených červeným večerním světlem.

Sanctissimum je zde v největší tichosti.

„Jak probíhají vaše dny?“

„V tichosti a v modlitbě. Jsou dlouhé, protože já velmi málo spím. V podstatě nikoho nevidím kromě vesnických obyvatel, kteří mi přinášejí pokrm anebo potřebují pomoc. Vykonávám také polní práce. Mám zahradu, kde pěstuji květiny a několik ovocných stromů. Jednou za dva týdny jdu do Alepa k biskupu Aniceovi, svému duchovnímu vůdci, a účastním se bohoslužeb. Někdy také přijde on sem, jako dnes.“

„Můžete nám říct něco o svém dětství?“

„Jsem Syřan a pocházím z alevitské rodiny, ale žili jsme v oblasti Mete v Libanonu. Byl jsem nejmladší dítě prosté rodiny a mám ještě jednu sestru a čtyři bratry. Na venkově měli na nás rodiče málo času a již jako malé dítě jsem chodil na místa, kde byly kláštery anebo poustevny, které mě přitahovaly.“

Tam jsem se cítil dobře, měl jsem u sebe jen kousek chleba a několik oliv. Nikdy jsem nechodil do školy, ale byl jsem řeznickým učněm bez mzdy, dostával jsem jen nějaké spropitné, bylo to několik piastů na den. Když jsem našetřil 15 fundů, jel jsem taxikem do Annayi, poutního místa sv. Šarbela. Zůstal jsem tam dva nebo tři dny, trávil jsem noc pod širým nebem. Až když si farář z kláštera všiml, že tam jsem, objednal taxi, aby mě odvezl k rodičům...“

Směje se jako dítě. „Vlastně mě Matka Boží a Ježíš naučili, jak je mám milovat. Čas od času jsem je vídal, někdy ve viděních, někdy ve snu. Vojenskou službu jsem vykonával v Sýrii a měl jsem úspěchy a postup. Myslím, že jsem měl velké úspěchy v hospodářských věcech. Žil jsem na vysoké noze, vedl jsem bezstarostný život ve výtřednostech, ale přesto jsem vždy cítil potřebu podělit se o výno-

sy z práce se zaměstnanci a spolupracovníky. Pomohl jsem také mnoha mladým lidem v jejich těžkostech, aby mohli studovat.“

„A co vás přivedlo sem?“

„Přišlo to ze dne na den. Můj způsob života mě nudil, a tak jsem se rozhodl rozdat všechno chudým a následovat Ježíše, který na mě čekal v klášteře nedaleko odtud v Lattaquie v Gassanieh (v syrské poušti): modlitba, půst, služba druhým a jiná odříkání.“

„Byl jste předtím pokřtěn?“

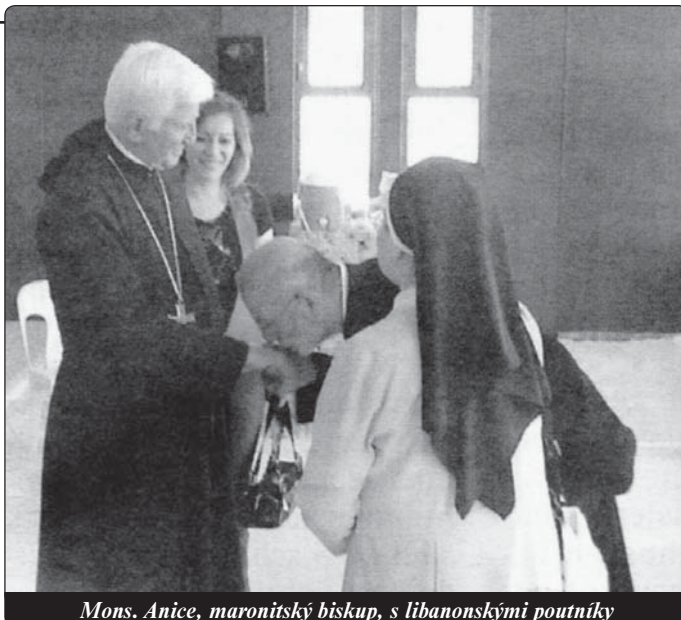
„Ano, r. 1976 jsem byl pokřtěn v Libanonu. Pak jsem pět let žil poustevnickým životem až do doby, kdy mě můj představený přinutil, abych opustil Gassanieh. Moje popularita u chudých byla stále větší a zdálo se, že tím narušuji hierarchii. Podřídil jsem se a bez nářku jsem poslechl. Odstěhoval jsem se tedy z místa, které mě přesto velice přitahovalo.“

Za rok nato mě povolali nazpět. A zase sem proudili lidé, aby mě navštívili, prosili o moji modlitbu a moji radu. ...Byl jsem přinucen opět odejít... A tak jsem v Bradu, v blízkosti kurdské obce, kde je většina muslimů. Jsem tam, kde mě Pán chce mít, pod ochranou biskupa Aniceho, který mě zcela prostě bez jakéhokoliv komentáře přijal. Jsem mu za to velice vděčný...“

„Přísný způsob vašeho života přitahuje muže a ženy, aby se na vás obraceli. Máte zvláštní duchovní dary a časné milosti?“

Z růžence, který vytáhl ze své kapsy a ukázal nám ho na ruce, několikrát vystupoval olej. Vypráví nám o duchovním spojení, které má s Myrnou a jejím duchovním vůdcem otcem Zahlaoui z Damašku. Z obrazu Panny Marie ze Soufanieh také několikrát vystupoval olej. Řekl nám, že oba navštívili jeho poustevnu a klaněli se spolu s ním Nejsvětější svátosti.

„Zázraky? Je jich mnoho a jsou udivující, ale v nich ne-

Mons. Anice, maronitský biskup, s libanonskými poutníky

ní podstata. Podstatná je moje přítomnost zde. To podstatné je v životním rozhodnutí, které pokládám za milost, kterou Bůh chtěl pro spásu mé duše a snad i jako cestu pro všechny, kteří trpí, aby ti, kteří nevěří, skrze moje svědectví jako poustevníka přece došli k víře.

Kdo věří, má tu naivitou prosit o božské zásahy; kdo věří, to je někdo, kdo připouští realitu zázraku, když je zcela zjevný. Vykonal úkon víry znamená navázat bezprostřední kontakt mezi Stvořitelem a tvorem. Ale je to také skok do neznáma. Pro ty, kteří mají milost jistoty, Bůh působí zázraky. To jsem již vícekrát konstatoval.

Vzpomínám si na jednoho muže, který žije v jedné sousední obci vzdálené asi dvacet kilometrů. Byl tam jako ženatý muslim a stal se najednou násilnickým vůči ženě a dětem. Dokonce se rouhal Bohu a příbuzní si nevěděli jiné rady, než že ho spoutali. Nakonec ho přivedli do Alepa k lékaři, k psychiatrovi, který ho podrobil šokové terapii, ze které zcela oněměl. Dva roky se jeho život omezoval jen na to, že jedl a spal. Na nic nereagoval, až ho jeden přítel přivedl ke mně. Vložil jsem na něho ruce a modlil jsem se: »Pane, staň se tvá vůle, osvobod' ho, protože ty můžeš všechno.« Doporučil jsem jeho rodině, aby věnovali zvláštní pozornost Ježíši a Panně Marii. Jen pozornost!

Slíbili, že se sem vrátí a jako znamení vděčnosti obětují ovci, jestliže se uzdraví.

Krátce nato mi jeho přítel, který ho ke mně přivedl, sdělil, že posedlý již ten den, co byl u mne, začal vykonávat své normální činnosti.

Byla tu také jedna žena se strašným bolestmi v bederní páteři. Vystřelovaly do nohou a působily, že vůbec nemohla chodit (ukazuje nám místo, kde bydlí, pro případ, že bychom ji chtěli navštívit). Léčili ji mnoha injekcemi, ale nic nemohlo odstranit její bolesti. Pak přišel za mnou její syn a prosil mě, abych zašel k jejímu lůžku. Cítil jsem ihned, že musí přestat se svou léčbou. Prosil jsem ji, aby to udělala. To bylo u mě neobvyklé, poprvé, co jsem byl v poustevně, jsem žádal nemocného, aby přestal s léčbou. Dlouho jsem se modlil, abych dosáhl jejího uzdravení.

Několik dní později jsem potkal jejího syna a ptal jsem se, zda je něco nového. Dařilo se jí lépe, ale aby své uzdravení upevnila, chtěla dovést injekční kúru do konce.

Řekl jsem jí, že to nemá dělat, a šel jsem dokonce tak daleko, že jsem jí přál nezdar s touto léčbou, tak jsem byl přesvědčen o neblahém vlivu těchto injekcí. Ale žena si postavila hlavu a nechtěla o tom ani slyšet. Šla za sestrou, ale ta nebyla ani po deseti pokusech schopna jí injekci aplikovat.

Byla přesvědčena, že injekce jsou velmi účinné, a nechápala, proč se nepodařilo injekci aplikovat. Až jí kurdská žena řekla: »Já vím, proč to je, a už to nebudeme zkoušet.« Žena šla domů a byla definitivně uzdravena.

Nebo mladý muž, který byl deset let ochrnutý a mohl se pohybovat jen o berlích. Dva šejkové se nad ním modlili a slíbili mu, že za měsíc bude normálně chodit, když se bude mazat jednou mastí.

Po měsíci se postavil, ale spadl a zlámal si ruku. Přišel zoufalý ke mně. Čekal jsem několik měsíců, až jsem se ho zeptal, zda věří v Ježíše Krista a jeho Matku. Řekl, že ano, a já jsem se nad ním dlouho modlil. Byl zcela uzdraven.

Jednoho dne jsem ho potkal na jeho motorce, když jsem byl s biskupem na zpáteční cestě z Alepa. Zeptal jsem se ho: »Jak se ti daří, Riade?« Odpověděl mi: »Velice dobře, bratře, ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého.«

Velmi často mě prosí o modlitbu. Někdy nevím přesný důvod, ale důležitější než příčina přímluvy je jistota, že Bůh ji vyslyší...“

Přišla hodina odjezdu. Modlili jsme se spolu. Bratr Toufic nás doprovodil k taxíku a požehnal nám. Když jsme opustili poustevnu, vyjeli jsme na výše položenou cestu, která ležela přesně naproti.

Byl stále ještě tak, před svým domem, bez pohybu, jako černý tis a svou rukou dělal nad námi velký, obrovský kříž.

Šofér mumlal: »Je sám, úplně sám, kdyby potřeboval pomoc, ani nemá mobil. Je to třeba říct jeho biskupovi.«

Zpáteční cestu jsme strávili v mlčení. Byli jsme oba ponořeni do myšlenek o tom, co mimořádného jsme právě prožili. Biskup Anice mě přijal a slíbil mi, že při mé příští cestě do Sýrie mi bude vyprávět něco víc o tomto poustevníku, svém svěřenci.

Maria heute 472/3

Překlad -lš-

Obrácení, které vyvolalo zemětřesení

*Italský deník La Stampa přinesl článek pod titulem:
„Konec s ženami a kokainem. Nyní jsem tlapačem Madony.“*

Salon v domě Paola Brosia ve Forte dei Marmi (provincie Lucca) je hotové mraveniště. Přátelé, známí z Medjugorje, kněží, ženy, které právě přijely z Bosny, jeden chlapec, který šeptá: „Říkáji o něm, že je blázen, ale to říkali také o Františkovi, a dnes šíří vůni světce.“

Brosio, co se vlastně stalo?

Byl jsem na dně propasti, a Bůh mě vytáhl. Můj otec zemřel po padesáti dnech agonie. Spálili mi lokál, moje žena šla za jiným, za člověkem, kterého jsem znal, viděl jsem ho každý den na pláži. Na mé pláži, chápeš?

Chápu, byl jste v depresi. A do toho všeho vstoupil Bůh?

Bůh vstupuje vždy. A pak, nebyl jsem v depresi, byl jsem zoufalý. A zoufalství vede k ničemným skutkům: mohl jsem také vzít klacek a rozbít hlavu tomu či onomu, a místo toho jsem ublížil sám sobě.

Myslel jste na sebevraždu?

Ale kdeže! Miluji až příliš život. Ublížoval jsem si zábavou: jediná žena, kterou jsem miloval, mě pokořuje? Pomstím se desítkami holek, ani se nebudu ptát na jméno. A s nimi přišel zbytek: alkohol, otupělost, drogy. Kokain je hrozný: zdá se ti možné i to, co si neučíš ani představit.

Ale vracím se k otázce: Co přitom Bůh?

Říkám ti, že Bůh k nám vstupuje vždy. Jednu noc v Turíně jako by mi explodovala hrud'. Srdce pumpovalo jako blázen. Jenomže to nebylo srdce, ale svědomí, hlas uvnitř mi říkal: „Pomodli se Zdravas Maria.“ Byl jsem otřesený, protože to

všechno přicházelo v okamžiku vyhrocené zábavy.

Bylo to uprostřed orgií?

Povězme, že ano.

A vy jste se uprostřed orgií začal modlit Zdravas?

Právě. Umíš si představit, jak se tvářili ti ostatní. Utekl jsem s křikem, že zábava skončila. Příští den jsem se zeptal v hotelu, který kostel v Turíně je nejslavnější. Poslali mě do Consolaty, kde jsem potkal dona Feruccia: Boží nástroj, který mi daroval spásu. Vyzpovídal jsem se u něho a vyprávěl jsme mu svůj život. Celý.

A on?

Byl v šoku. Trásl se ve zpovědnicí. Viděl jsem to, jak se chvěje závěs. „Ne, stačí, není možné, abys to všechno spáchal.“ Vyprávěl jsem mu, jak jsem na gymnázium přivedl svou dívku k potratu. Nevěděla o tom ani moje matka. Ve chrámu Consolaty jsem pochopil, že modlitba je nejlepší sedolor proti bolesti. A tam jsem objevil Madonu. Bylo to 3. ledna 2009. Dne 2. února jsem jel poprvé do Medjugorje.

Za nějaký měsíc jste se tam vrátil v letadle plném slavných lidí. Nyní jste napsal knihu. Proč obrácení celebrit není nikdy intimní událostí?

Jsem bývalý hříšník a moje modlitby jsou málo vydatné. Ale jsem také člověk médií, velmi sympatický, mohu lidi přesvědčovat a nabídnout jim pomoc. Jsem užitečným megafonem; k dílům lásky jsou potřebné peníze. Jednoho dne jsem šel v Bosně k Ukřižovanému a složil jsem slib: Tvoje Matka mě zachránila a já jí chci poděkovat. Vráťím se se 70 000 eur pro se-

stru Kornélii a pro ty svaté sestry, které s ní spolupracují. Pak jsem se lekl a řekl: „Dohodíme se na 40 000.“

Žádal jste od Ukřižovaného slevu?

I když to byla velká suma, podařilo se mi dát jí dohromady do posledního eura, díky Madoně, která udělala všechno, abych mohl dodržet svůj slib. Měl jsem jet do Indie na akci Mediaset, a oni mi to zrušili, i když smlouva byla již podepsána. Teď mě v médiích platí, abych nepracoval. Tak jsem se mohl vrátit do Medjugorje a uvést svou knihu. Práce je vždy nástroj Boží vůle.

Nejste domyšlivý, když si myslíte, že všechno, co se děje, je znamením Boží vůle?

Bůh má s každým z nás své plány. Chtěl, abych padl, když jsem byl na vrcholu úspěchů, a pak mě zachránil. A dnes každou chvíli někdo klepe na moji bránu. Víš proč?

Protože jste osobnost TV...

Ne. Protože si myslí, že když jsem já mohl utéci Zlému, oni to mohou to udělat také.

Víte o tom, že mnozí si myslí, že jste se zbláznil?

Samozřejmě, že to vím. To je normální. Když se někdo jako já vystaví na odiv, druhý ho napadá. Snad jsem byl blázen dřívě, ale nyní jsem uzdraven. Podívej se na fakta: 8. prosince vezu 200 osob do Medjugorje. Kromě toho vezu dalších třicet tisíc pro sestru Kornélii a její projekt: Je to dům pro sirotky a staré opuštěné lidi, kde starci čtou pohádky a dělají úkoly společně s dětmi. Je to kouzelné místo, kde se sirotci stávají vnoučky a staří se stávají dě-

Paolo Brosio

dečky. Jsem blázen? Dávám přednost tomu, abych se pokládal za nástroj v rukou Madony. A Madona není blázen, věř mi.
Tolik deník La Stampa

Sestra Emanuela napsala:

Obrácení Paola Brosia vyvolalo v Itálii hotové zemětřesení. Muž, který „s rozkoší žil v hříchu“, měl obdivuhodnou matku, která ustavičně prosila Boha, aby jí daroval synovo obrácení.

Asi před 18 měsíci, kdy jeho myšlenky byly velmi vzdálené od Boha, přijel do Medjugorje. Tak s ním něco otrásl do té míry, že se takřka „střemhlav“ zamiloval do Matky Boží a jejího Syna. Od té doby používá své nadání a média k tomu, aby k tisícům promlouval o Bohu a o svém obrácení. A od té doby také některá média začala přinášet do Itálie mnoho zpráv o Medjugorje a jiná média je pak následovala.

Jediné srdce, které se otevřelo

Jak našlo mnoho nevěřících obrácením cestu k Bohu? To se dovíme až v nebi. Zatím si můžeme položit tuto otázku: „Mohl bych být tou osobou, kterou hledá Panna Maria, aby přivedla celou zemi k Božimu srdci?“ Malá Terezička z Lisieux žila zcela ve skrytosti a za svůj krátký život přivedla k Bohu miliony duší. To nejdůležitější je rozhodnout se pro Boha; on pak svým způsobem bude rozdělovat milosti. To je jeho úkol. Aby obrátil srdce Paola Brosia, kolik skrytých obětí od věřících nashromáždil? Kolik skrytých naléhavých nářků vyslechl?

Panna Maria nás potřebuje, očekává od nás naše bezpodmi-
nečné Ano.

-/š-

Chvála na anděla strážce

Z dopisu P. Pia Raffaelině Celsa
z 20. dubna 1915

Ó Raffaelino, jaká je to útěcha, když víme, že jsme stále pod ochranou nebeského ducha, který nás neopouští ani (jak obdivuhodně!) při našem konání, které se nelíbí Bohu! Jak sladkou je tato pravda pro věřící duši! Čeho se tedy může bát zbožná duše, která se snaží milovat Ježíše, když má s sebou vždy tak vynikajícího vůdce? Což to nebyl jeden z těch, kteří spolu s archandělem Michaellem bránili Boží čest proti satanovi a odbojným duchům, porazili je a zavřeli do pekel?

Vězte, že on má stále moc proti satanovi a jeho spojencům, jeho láska se nezmenšila a nikdy nezeslábně při naší obraně. Zvykněte si myslet stále na něho. Že vedle nás stojí nebeský duch, který nás od kolébky až do hrobu neopouští ani na okamžik, vede nás, chrání jako přítel a bratr a umí nám vždy zajistit útěchu, zvláště v hodinách pro nás nejsmutnějších.

Vězte, Raffaelino, že tento dobrý anděl za vás stále prosí:

obětuje Bohu všechny vaše dobré skutky, které konáte, všechna vaše svatá a čistá přání. V hodinách, kdy se vám zdá, že jste sama a opuštěna, nestěžujte si, že nemáte sprátenou duši, které byste se mohla otevřít a svěřit jí své bolesti: nezapomínejte na tohoto neviditelného společníka, vždy přítomného, aby vás vyslechl, připraveného potěšit vás.

Jak rozkošná je tato blažená společnost!

Kéž by lidé dokázali pochopit a ocenit tento velký Boží dar a vynikající projev jeho lásky k člověku, když nám přidal tohoto nebeského ducha! Připomínejte si často jeho přítomnost: je třeba na něho upřít zrak duše; děkujte mu, prostě ho. Je tak jemný, tak citlivý, respektujte ho. Žijte ustavičně v bázní, zda neurážíte čistotu jeho pohledu. Vyzvějte často tohoto anděla strážce, tohoto andělského dobrodince, opakujte často tu krásnou modlitbu: „Anděle Boží, strážce můj, mne nebeskou láskou tobě svěřeného osvěcuj, opatruj, veď a spravuj nyní a stále.“

Překlad -lš-

Benozzo Gozzoli: Adorující andělé, Medicejský palác, Florencie

Andělé strážní

V dějinách spásy ukládá Bůh andělům, aby chránili patriarchy, jeho služebníky a celý Boží lid. Když se Ježíš zastává dětí, mluví o tom, že jejich andělé stále

ti útokům démonů a nepřátel naší duše, abychom mohli dosáhnout věčného života. Tento věrný průvodce si zaslouží naši vděčnost a úctu, jaká přísluší tomu, kdo se ustavičně raduje z patření na Boha.

Svatý Bernard píše: *Andělům svým přikázal, aby tě střežili na všech tvých cestách* (Ž 90,11).

Děkujeme Bohu za jeho milosrdenství, za jeho zázraky vůči nám lidem.

Ó Pane, co je člověk, že se o něho tak staráš! Abys nám ukázal, že nebe nezanedbává nic z toho, co by nám mohlo pomáhat, staviš nám po boku nebeské duchy, aby nás chránili,

patří na tvář Otce v nebesích. Petra vysvobozuje z vězení anděl. Anděl také těší Pána v jeho smrtelné úzkosti.

V Novém zákoně se výraz anděl vyskytuje 175krát, ve Starém 300krát. Zde se dělí andělé na devět hierarchií: cherubové, serafové, trůny, panstva, mocnosti, nebeské síly, knížata, archandělé a andělé. Zatímco dnes se z liturgické řeči andělé téměř vytrácejí, zneužívají je média, New Age a reklamy.

Svátek Svatých andělů strážných byl dlouhou dobu spojen se svátkem svatého Michaela archanděla. Od 16. století se začíná slavit zvláštní svátek Andělů strážných, který pak papež Pavel V. stanovil pro celou církev na den 2. října.

Hlavním úkolem andělů je klanět se věčnému božství. Také církev žádá v prefaci Boha, aby jí dovolil připojit k nim naše hlasy a chválit ho. Ale jak naznačuje jejich název, jsou také Božími posly, pověřenými, aby nad námi bděli a vykonávali jeho příkazy. Z toho důvodu byli nazváni „andělé strážci“. Každá pokřtěná bytost má svého anděla strážce. Ten nás chrání pro-

poučovali a vedli. *Andělům svým přikázal, aby tě střežili na všech tvých cestách*. Jakou úctu mají v tobě budit tato slova, jakou důvěru ti mají vlévat! Jsou přítomni, aby tě chránili, jsou přítomni, aby ti pomáhali. Andělé jsou vykonavateli Božích příkazů. Ale musíme jim být vděční za jejich poslušnost vůči Bohu k našemu dobru. Buďme tedy vděční tak velkým ochráncům. Milujme je, ctěme je, jak jen můžeme a jak jsme povinni. Tato láska a tato vděčnost však směřuje k Bohu, od něhož pochází vše, co jsou andělé i co jsme my. Od něho máme schopnost milovat a ctít, od něho je to, co si zaslouží lásku a úctu. Milujme vroucně Boží anděly, kteří jsou zatím našimi Bohem stanovenými vůdci a ochránci, ale jednou budou našimi spoludědici. Jsme nyní Božími dětmi, i když to plně nechápeme. Andělé Boží, kteří tyto děti chrání, jsou věrní, moudří a mocní. Proč se bát? Jen je následujme, a budeme pod mocnou ochranou Boží.

<http://www.santiebeati.it/dettaglio/24750>

Překlad -lš-

Enrico Ceccarelli

Pán ho k sobě povolal, když mu bylo 49 let. Žil jako křesťan, který učinil ze svého života spolu se svou manželkou Desi zanícený dar vlasti, misiím a církvi.

Narodili se v Piombinu a koncem 80. let spolu poznali Ježíše a jeho evangelium. Vyprávějí o tom sami:

„Patřili jsme k těm, kteří se pokládají za slušné lidi zanícené pro množství zájmů s výjimkou Boha. Sňatek jsme měli v kostele a děti jsme dali pokřtít, protože se to dělá podle tradice. Nikdy jsme si nekladli nějaké náboženské otázky, dokonce jsme hledali různé zkratky, abychom se nedali rušit nějakými hlubokými otázkami.“

Ale pak se stalo, že do jejich farnosti sousedící s velkými oceánami přišel P. Carlo Uccelli, xaveriánský misionář spolu se sestrou Emmou, laickou misionářkou, aby zde uvedli v život Středisko misijního bratrstva, které připravuje kněze a rodiny pro zvláštní poslání v misiích. Přijal je biskup Lorenzo Vivaldo a na jejich žádost svěřil jejich pastorační péči jednu vlašnou farnost, která by oživena misijními metodami mohla sloužit jako ideální terén pro formaci osob povolanych působit mezi pohany.

Při jednom shromáždění, na které P. Carlo a Emma zvali rodiče, kteří posílají své děti do katechismu, pocítili po jedinou silnou výzvu k obrácení a zapojení do aktivního křesťanského života, i když ještě neznali žádné konkrétní kroky.

P. Carlo tuto rodinu navštívil a četl s nimi podobenství o „nezdvořilých pozvaných“ (Mt 22,1-14). Enrico a Desi se poprvé cítili pozvaní na hostinu, kterou pořádá Bůh. „Když jsme dostali takovou zprávu,“ komentoval později Enrico, „jak bychom mohli zůstat mimo svatební síň?“ A hned se zeptali: „Co můžeme dělat?“ Bylo jim doporučeno, aby se setkávali s ji-

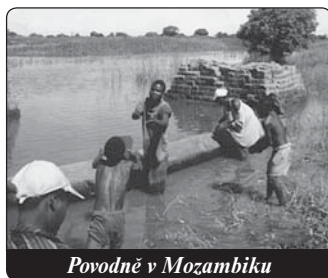
nými rodinami, rozjímali o Božím slovu a konfrontovali s ním svůj život.

Od naslouchání Božimu slovu se dostali k účasti na farním životě, ke stále hlubšímu chápání Božího království a poslání církve až k rozhodnému a upřímnému „ano“ k námětům, které nabízely konkrétní situace.

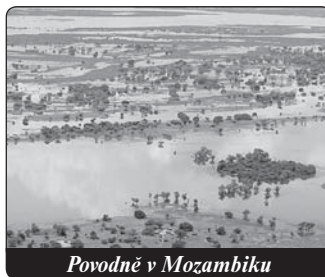
Po několika komplikovaných těhotenstvích, která skončila předčasně, se rodičům narodily tři děti. Rodina se však otevřela dalším dětem, které měly různé potíže, a přijala jich do své péče pět: tři Italy, jednoho Albánce a jednu obyvatelku Saharawi. Jejich stále otevřené dveře se staly příslovečnými jako projev solidarity, pohostinnosti a družného soužití se všemi. Jejich dům často hostil jedno z „malých společenství“, která vznikla ve farnosti a která si pomáhala v naslouchání Božimu slovu i v přípravě mladých na manželství. Vstoupili do Střediska misijního bratrstva a pomáhali při formaci kandidátů pro misie.

V roce 1998, když se pro to vytvořily vhodné podmínky, odjeli spolu s dvěma dcerami, Julií a Kateřinou, do Mozambiku a zanechali doma jen 20letého syna.

V Mozambiku žili v Bratrstvu s P. Giuseppem Maurim, xaveriánem, P. Gianlucou z diecéze Pitigliano a jednou rodinou z Ascoli Piceno, a to v oblasti zničené nejdříve válkou a pak těžkou povodní a věnovali se hlá-

Povodně v Mozambiku

Povodně v Mozambiku

sání evangelia i humanitární pomoci v duchu přátelství a pomoci, vlastním pro toto Bratrstvo.

V roce 2001 se vrátili do Itálie na krátké prázdniny a při lékařském vyšetření zjistili lékaři, že Enrico má rakovinu plic. Obavy, kalvárie procedur a vyšetření, naděje a zklamání... jako u všech v podobné situaci. Rozhodli se nicméně, že se neuzavrou do sebe. „Nechtěl jsem umřít dříve, než bude čas, nýbrž žít v křesťanské plnosti až do konce.“ Na pozvání biskupa přijali farnost sv. Bernardina, která zůstala bez kněze. Usadili se tam a opět začali s „otevřenými dveřmi“ domu, který všechny přijímá, s inteligentní a tvořivou pastorační prací. Enrico a Desi pokračovali v aktivitách a svou slabost svěřili do rukou Božích, které tento pár obdarovávaly zázraky lásky. Enrico při všech obtížích zůstal na nohou až do konce, aby pak po šesti dnech na lůžku odešel navždy do společenství Boží Trojice a oné Boží rodiny, kterou tolik miloval a která nás všechny očekává.

Charakteristické rysy Enrika

Enrico byl normální člověk se svými chybami a limity, ale z jeho života vyznačuje působivá laická svatost všedního dne.

Tvořit manželství

Kdo znal tuto dvojici, ví, že nebylo možno jmenovat jednoho bez druhého. S objevením víry objevili Enrico a Desi také smysl křesťanského manželství a přikázání, která dal Bůh manželům v prvních třech kapitolách knihy Genesis, prožívali plně spolu.

Enrico se cítil být hluboce křesťanem, učedníkem Kristovým. Na návrh, aby se stal jáhnem, odepsal: „Je to čest, jakou mi prokazuje tato nabídka k nesrovnatelné jáhenské službě, ale já vycházím především z toho, že jsem manželem Desi, a nechtěl bych, aby některý z těchto dvou zůstal ve stínu. Naše obrácení bylo obrácení manželského páru. Naše služba v církvi v Cotonu a nyní u svatého Bernardina stejně jako sociální služby potřebným jsou dilem manželské dvojice. Nebylo by lepší ocenit více tuto »službu manželského páru« a hledat cestu, aby řádná pastorační činnost se nesoustřeďovala pouze kolem kněze, ale také kolem rodiny, která je domácí církví? V církvi, která je »společenstvím společenství« a »rodinou rodin«, by mohla mít služba manželské dvojice velkou účinnost při uskutečňování takové vize církve.“

Oni byli manželstvím, které spojovalo velké vnitřní sepětí s trvalou otevřeností ochotnou přijímat. I když Enrico odešel, Desi s velkým úsilím pokračovala na cestě víry, otevřenosti a pohostinnosti.

Milovník Božího slova

Boží slovo bylo pro Enrika světlo, které ozařuje cestu, a skála, na které se staví dům. Měl své zvláště oblíbené úryvky z evangelia, mezi nimi podobenství o milosrdném otci (Lk 15,11-32), které se četlo také při jeho pohřbu a kterým začínal při každém formačním setkání pro dospělé. Říkal o něm: „Toto podobenství nám ukazuje, kdo je Bůh. Když takto poznáváme Boha, jak ho můžeme odmítat?“ Také úryvek „nepečujte úzkostlivě“ (Lk 12,22-34) byl základem jeho ekonomického rozhodování v práci a v rodině a byl i s Desi vždy plně ve shodě s těmito slovy. Měl svou metodu vykládání evangelia, při které používal konkrétní a lidové příklady, které jsme nazývali „podobenství podle Enrika“

a které mířily přímo do srdce posluchačů. V posledním roce života se stal ještě vnímavějším k naslouchání a chápání slova a vyvozoval z něho velmi konkrétní závěry.

Milovník církve spoluodpovědné a služebné

Enrico zvláště po době strávené v Mozambiku v kontaktu s jinou církevní strukturou hovořoval pro to, aby byli všichni nejen spolupracovníci, ale také spoluodpovědní, církev služebná, ve které se i věřící ujímají různých služeb pro dobro církevní obce a světa. Kolem jejich domu byl krásný zelený prostor a Enrico nechtěl, aby se z tohoto daru radoval jen on a jeho rodina, a navrhl projekt, který nazval „Zahrada talentů“, aby sem svedl dary a talenty mnoha lidí a dal je do služeb čtvrti, mladých, starých, slabých a postižených. Byl přesvědčen, že mnoho farností, kde se jen lamentuje nebo sní, by ožily, kdyby zde bylo hojně zase to Boží slovo, které obrací srdce a mění statické zvyky, obohacuje mentalitu a misijní úsilí a všechny pro ně zapaluje.

Podnikatel

Enrico znal mnoho věcí a v mládí pracoval také jako kuchař. Tento talent dal do služeb své pohostinnosti a při společenských setkáních ve svém domě. Ale několik let řídil také podnik na výrobu hydraulických zařízení se 60 dělníky a působil jako předseda Sdružení drobných podnikatelů. První plody křesťanského obrácení uplatnil právě na poli práce. Při vedení podniku uplatňoval princip solidarity a s velkým úsilím prosazoval, aby vedení podniku bylo ve všech bodech plně transparentní. Svě podnikatelské kapacity dával do služeb všech, a to jak v Itálii, tak v Mozambiku. Všechna „politická rozhodnutí“ se opírala o evangelium a sledovala odpovědnost za veřejné blaho i za blaho celého lidstva.

Táta

V naší společnosti se rodiče často dívají na své děti jako na idoly a snaží se udržet je co nejdéle doma. Enrico a Desi byli toho názoru, že děti nepatří jen rodině, ale také Bohu a světu, k nim se mají vracet jako orlí mláďata schopná létat, a nikoliv se batolit uzavřené v malé ohradě. Vedl vždy své děti k odpovědné samostatnosti a dával jim příležitost k samostatnému životu i v odloučenosti. Krátce po jeho smrti řekla jedna matka syna, který trochu zaostával a chodil každé odpoledne s jinými mladými k Enrikovi: „Kdybych já věděla, že brzy umřu, zavřela bych se doma se svými dětmi, abych se s nimi ještě potěšila, a nestarala bych se o problematické syny druhých lidí.“ Enrikova láska byla naopak tak široká, že se uměl starat o druhé, ale o nic neochudil nikoho ze své rodiny. Dokázal také připravit své děti na svůj odchod a poučoval je, že budou jednou všichni spolu s Ježíšem. Nebyly to chvíle mystifikace, nýbrž bolesti a pravdy, přetvořené opravdovou vírou.

Odvážít se

Enrico nikdy nedokázal zůstat sedět na dosaženém místě. Projevoval odvahu až do konce života. Měl odvahu zůstat na nohou i při své nemoci, dokázal se také podrobit, uměl snít za hranice zdánlivých možností, odvážil se zkoušet a znovu zkoušet s odvahou víry v zaslíbení Ježíše Krista a nedbal ani na prolité slzy. „Bezpečné a klidné přístavy“ nebyly pro něho ani pro jejich manželskou dvojici. A proto dnes Desi sama pokračuje v díle s podobnou odvahou spolu s přáteli, i přes bolest, že místo vedle ní zůstalo prázdné.

*Pramen:
www.testimonideltempo.it*

Překlad -Iš-

Poselství Královny míru Mirjaně

Drahé děti! Jsem s vámi, protože si přeji vám pomoci přemáhat pokušení, které před vás staví tento čas očistování. Děti moje, jedním z nich je neodpouštět a neprosit o odpuštění. Každý hřích uráží lásku a vzdaluje vás od ní a lásku, to je můj Syn. Proto děti moje, když chcete kráčet se mnou v pokoji Boží lásky, musíte se naučit odpouštět a prosit o odpuštění. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Mežugorje 2. září 2010

DŮVĚRNÉ PODKLADY O PAPEŽSKÉ NÁVŠTĚVĚ

Majitel jedné anglické restaurace našel v lokále zapomenutý pětistránkový důvěrný dokument o podrobnostech papežské návštěvy v Birminghamu. Je zde např. plán, kde bude stát papežské auto, kde se bude papež převlékat a kudy povede jeho cesta na pódium. Manažer materiál pečlivě uschoval a čekal, zda se dva dobře oblečení pánové, kteří ho zapoměli, do restaurace vrátí. Když se tak nestalo, předal ho policii.

DĚTI S RŮŽENCEM

V pondělí 18. října v 9 hodin se na celém světě spojí milion dětí v modlitbě svatého růžence. Děti přeruší proto v tu dobu i školní vyučování. Tato akce vznikla ve Venezuele v roce 2005. Iničiátoři vycházejí ze slov P. Pia, který řekl: „Svět se obrátí, když se bude milion dětí modlit růžencem.“ Akci podporuje organizace Kirche in Not. V Německu rozdává letáky a brožury o modlitbě růžence.

200 CHRÁMŮ PRO MOSKVVU

Moskevský patriarcha Kyriil I. spolu s moskevským starostou Jurijem M. Lučkovem plánují výstavbu 200 kostelů v ruském hlavním městě. Generální architekt představil několik plánů objektů pro 300–500 lidí a rovněž menších kostelů s jednou kopulí. Bylo již vybráno 120 stavebních míst, zbylá budou vytipována do konce roku. V Rusku připadá na jednu farnost 11 200 věřících. Pokud jde o počet chrámů, je Moskva v Ruské federaci na posledním místě. Stavba 200 chrámů představuje jen 27 % celoruského průměru, ale je to dů-

ležitý krok vpřed. Před Řijnovou revolucí byly v Moskvě 2 miliony obyvatel, kteří měli k dispozici více než tisíc chrámů, kaplí a klášterů. V roce 1977 z nich zbylo pro 7 milionů obyvatel jen 40. Patriarcha klade velký důraz i na uměleckou výzdobu chrámů. V Moskvě působí 1248 pravoslavných kleriků, z toho 17 biskupů, 897 kněží a 334 jáhnů.

OČEKÁVÁNÍ BRITSKÝCH KATOLÍKŮ

Před papežskou návštěvou vyjádřilo 70 % britských katolíků očekávání, že tato návštěva bude posilou katolické církve v Anglii. 57 % zastává názor, že katolická církev není v britské společnosti náležitě oceňována. 52 % uvádí, že pohlavní skandály značně otráslý důvěrou v církevní vedení.

SKOTSKÉ KÁRO PRO PAPEŽSKOU NÁVŠTĚVU

Při mši v Glasgow mělo 129 členů parlamentu motýlky a šály ze zvláštní látky utkané pro tuto příležitost. Na podkladě bílé, žluté a modré barvy, tradičních národních barev Skotska a Vatikánu, jsou nové vzory z červených a zelených ornamentů.

EXKLUZIVNÍ POVOLENÍ

Turecká vláda povolila výjimečně konání bohoslužby v klášteře Sumela, který se nachází na 250 m vysoké skále ve výši 1200 m n. m. Klášter byl uvolněn pro bohoslužbu jen na den 15. srpna. Bohoslužby se konají na prostranství před klášterem výslovně na „mimořádné povolení“. Od Roku svatého Pavla vzrostl do Turecka „náboženský turismus“ směřující k různým křesťanským místům. Turecko má však stále daleko k náboženské svobodě. *Kath-net*

Ježíšovo srdce světu (18)

Malá duše Consolata Betrone

Ustavičný úkon lásky a ústní modlitby

Sestra Consolata byla duše modlitby. Ve svých spisech sama hovoří o stálé potřebě duše ponořit se nebo lépe být ponořena do modlitby. Její život je praktický příklad, jak může duše skutečně nauku evangelia o *potřebě stále se modlit a nikdy nepřestávat* (Lk 18,1). Její svatost je konkrétním dokladem všemohoucnosti modlitby pokorné, plné důvěry, vytrvalé. Například první pátky v měsíci, kdy měla dovoleno strávit i osm hodin v adoraci před slavnostně vystavenou Nejsvětější svátostí, byly pro ni velkými svátečními dny. Ostatně sám Ježíš jí řekl (31. března 1934): *Modlitba bude tvoje síla*. Byla proto nanejvýš připoutána ke společným úkonům zbožnosti, a to také z lásky k zachování řehole a kvůli dobrému příkladu. Dobře pochopila a dobře si zapsala do srdce napomenutí, které jí Ježíš jednou dal: *Všechno, co tě ruší v úkonech zbožnosti, mši svaté, přijímání, modlitbě hodin, rozjímání – není dobré a nepochází ode Mne*. Nicméně mimo společné modlitby a křížovou cestou (kterou konala každé ráno, když mezi prvními přišla do chóru, a někdy také večer v cele) jiné nevykonávala. Ústní modlitba byla pro její duši utrpením. Její duše potřebovala jedinou věc: milovat a v ustavičném úkonu lásky nacházela všechno, co je obsaženo v jiných modlitebních formulích. Také Ježíš v evangeliu napomíná: *Když se modlíte, nebudte povídají jako pohané, kteří si myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov* (Mt 6,7). A sestra Consolata napsala duchovnímu vůdci: „... Věta evangelia *Kdo jí mé tělo, přebývá ve Mně, bude žít pro Mne*, mi dává bezmeznou radost tou líbeznou skutečností, že svým úkonem lásky žiji a tluku v Božském Srdci a že

zde budu žít věčně. A já to cítím, že žiji v Něm a že tento úkon lásky mě na věky upevňuje v Něm, a přehlížím všechno ostatní: sebe samotnou a všechno, co mě obklopuje. Ale moje radost, která pochází z této důvěrnosti, je často narušována ústní modlitbou. Tehdy je moje malá duše rozptylována roztržitostmi... jak vidíte, otče, láska zjednodušila všechny věci a duše, i když je velmi zaměstnána ustavičným úkonem lásky, těší se z úplného odpočinku.“ Osobní zkušenost sestry Consolaty je zkušenost všech duší, které dospěly k vysokému stupni sjednocující lásky. Není proto divu, že navrhuje: „Ne, nesmím přerušovat úkon lásky, abych formulovala modlitby; Ježíš již zná všechny moje úmysly.“ Dělal chybu, nebo jednala správně? Božská poučení potvrzovala, že ta cesta byla správná. Jednoho dne (6. října 1935), snad ze strachu, že náznak neschopnosti formulovat modlitby je způsoben leností nebo něčím podobným, stěžovala si Ježíšovi: „Ježíši, neumím se modlit!“ A Ježíš jí uklidnil: *Řekni mi, kterou nejkrásnější modlitbu chceš pro Mě vykonat? „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše:“ lásku a duše! Co chceš krásnějšího?*

Jindy matka abatyš se vědomím, jak velice se sestra Consolata obětuje při práci, s ohledem na její zdraví pokládala za vhodné uvolnit ji z některých povinností a řekla jí, že takto se bude moci více modlit. Tato dobrá řeholnice, která chtěla na jedné straně uposlechnout a na druhé straně se necítila schopná modlit se více formou ústní modlitby, u nohou Božského Mistra prosila: „Ježíši, nauč mě modlit se!“ Božská odpověď zněla (17. listopadu 1935): *Neumíš se modlit? ... A která modlitba je krásnější a pro Mne příjemnější než úkon lásky?* (17. září 1935): *Víš, co dě-*

lá Ježíš ve svatostánku? Miluje Otce a duše a to je všechno. Žádný hluk slov, nic: mlčení a láska. A ty dělej totéž. Ne, drahá, nepřipojuj modlitby navíc, ne, ne, ne. Dívej se na svatostánek, a tak Mě miluj. Rovněž ve vztahu k ústní modlitbě nad rámeček řehole jí ještě řekl (12. prosince 1935): *Dávám přednost úkonu lásky přede všemi tvými modlitbami!* Vysvětlil jí navíc, že vzývání ve prospěch duší obsažené ve formulaci ustavičného úkonu lásky se vztahuje na všechny duše (20. června 1940): *„Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše“ obsahuje všechno: jak duše v očistci, tak duše bojující v církvi; duši nevinnou stejně jako hříšnou, umírající, bezbožné atd.*

Úkon lásky a rozjímání

V rozjímání nebo vnitřní modlitbě chápané jako společná pobožnost byla Consolata vždy velice věrná; nedokázala však rozjímat podle pevné metody, jak to ostatně nedokážou i jiné duše, které dávají přednost modlitbě v prostotě. Svátý František Saleský píše: „Malé včely se nazývají nymfy nebo larvy, dokud nevyrobějí med: pak se jmenují včely; podobně modlitba se nazývá meditace až do doby, než začne produkovat med zbožností; od té chvíle se mění v kontemplaci... Touha získat božskou lásku nás vede k rozjímání, ale získaná láska nám dává kontemplaci.“ Sestra Consolata dospěla přesně k této vroucí a ustavičné jednotě s Bohem, a proto všechno to, o čem mohou mluvit knihy, jí nechává většinou lhotejnou, bylo by jí to spíše překážkou než pomocí. A ona to dosvědčuje: „...ra-

tolest sama nepřináší plody, ale ve spojení s kmenem ano. Nuže toto spojení s kmenem (Ježíšem) mi podporuje ustavičný úkon lásky. Ježíš nyní ode mne nechce, abych prodlužovala meditace, četby atd.; byla by to pro moji duši ztráta času. Pro mě je důležité, abych byla velice plodná, a tedy abych mnoho milovala, milovala ustavičně.“ Ježíš jí nic jiného neučil. Jednoho dne se ho ptala, proč nedokáže konat rozjímání, totiž najít světlo, pokrm, teplo v knihách, které slyšela číst. Ježíš jí vysvětlil, že „tentýž pokrm nepůsobí stejně na všechny konstitute, choulostivý žaludek by nestrávil běžné pokrmy, které snadno projdou jiným, silným; ji pak odkázal na evangelium.“ Neboť jiný je duchovní pokrm, jaký potřebují začínající duše, a jiný ten, který je pro duše, které již dospěly k životu v jednotě. Jednoho dne, kdy se snažila při rozjímání soustředit na určitý bod, který slyšela, a nedařilo se jí to, Ježíš jí vysvětlil: *Nepotřebuji, abys myslela, potřebuji, abys Mě milovala*. Stejný pokyn jí dala nejsvětější Panna během rozjímání v den novény k Neposkvrněnému početí (1935): *Nepotřebuješ, abys o Mě rozjímala, již Mě znáš, pouze Mě miluj*.

Po rozjímání o cíli člověka se sestra Consolata vnitřně trápila hledáním, odkud brát a jak orientovat úmysly pro svůj život, a Ježíš jí řekl (září 1935): *Jsi příliš malá na to, abys mohla určovat úmysly, úmysly pro tvůj život určují Já, ty Mě ustavičně miluj, nepřerušuj ustavičný úkon lásky*. Jindy, rovněž aby jí uklidnil v této věci – neschopnosti rozjímat, Ježíš řekl (3. dubna 1936): *Už není čas k rozjímání nebo ke čtení, je čas, abys Mě milovala, abys Mě viděla a jednala se Mnou ve všech a trpěla s radostí a díky*. Ať byl předmět rozjímání jakýkoliv, božský hlas a světlo vždy znovu volaly její duši ke konání ustavičného úkonu lásky. Jednoho dne (10. října 1935), když nemohla vyslechnout body k rozjímání, hledala náhradu v evangeliu. Otevřela

ho a četla: *Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky. Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a pahorek ať je snižen, cesty hrbolaté ať se uhladí* (Lk 3,4-5). Rozjímání byl dáno, protože Ježíš ji hned upozornil: *Úkon lásky v duši dělá všechno toto, vyplňuje každou dolinu a snižuje všechnu pýchu*. Totéž se stalo ještě (25. července 1936), když rozjímání mělo za téma slova evangelia *Bděte a modlete se* (Mt 26,41). Ježíš jí řekl: *Neboj se, bdím v tobě, modlím se v tobě, ty Mě jen miluj*. Jak je vidět, všechno ji mělo přivádět a skutečně ji všechno přivádělo k ustavičnému úkonu lásky. Po rozjímání nad podobenstvím o marnotratném synu si v deníku poznamenala: „Ano, Ježíš mi dal nejkrásnější šat: lásku; nasadil na můj prst prsten věrnosti a obul mé nohy do střeviců důvěry. A na oplátku nežádá ode mne dobrý Bůh nic jiného než ustavičný úkon lásky.“ A po rozjímání o Ježíšových slovech k Petrovi: *Nemohl jsi se mnou bdít ani hodinu?* (Mk 14,37) zapsala: „Připomínat si tuto Ježíšovu větu celý den, abych dala Ježíši celé hodiny lásky.“ A ještě (20. srpna 1936): „Při rozjímání jsem pochopila, že můj úkon lásky je podobný pokladu skrytému v poli, perle popisované v podobenství evangelia, a abych měla tento poklad, musím prodat všechno. Co mi ještě zbývalo k prodeji? Několik vět, které mi uniknou při rekreaci. Umínila jsem si, že chci být věrnější; chtěla a dodržela jsem to, a byla jsem po vítězství silnější v cvičení v ctnosti.“

Sestra Consolata tedy nezanedbávala rozjímání, ale spíše než cvičením vnitřního dialogu bylo pro ni klidným odpočinkem srdce v lásce: milovat, milovat ustavičně, odstraňovat všechny překážky, které vadí dokonalému nepřerušení a panenství lásky. To může být užitečné pro ty, kteří již v duchovním životě dosáhli sjednocující modlitby, nebo pro ty, kteří procházejí obdobím vnitřní vyprahlosti: duše

POUTNÍ PLAVBA V RUSKU

Plovoucí kaple „Svatý apoštolský kníže Vladimír“ se vydala na 3000 km dlouhou cestu od delty Volhy a její plavba bude zakončena v Moskvě. Na palubě bude schránka s relikviemi osmi světců: Jana Křtitele, sv. Anny, sv. Bartoloměje, sv. Štěpána, sv. Vavřince, sv. Jiří, sv. Jana Zlatoústého a sv. Cyrila, které Svatý stolec daroval pravoslavné církvi. Mezi navštívená města patří např. Saratov, Kazaň, Nižní Novgorod a Jaroslavl. Loď se však zastaví i v malých sídlech, aby dala lidem příležitost uctít tyto ostatky. Trasa vede i územím postiženým nedávnými těžkými požáry. Jedním z iniciátorů akce je Peter Humeňuk, vedoucí ruského oddělení Kirche in Not.

KOSTEL VE VELKÉM NÁKUPNÍM CENTRU

Ve velkém nákupním parku La Fontane v Canazaro byl vybudován a posvěcen katolický chrám. Stavbu kostela plánoval sám investor parku. Kostel bude sloužit i jako farní chrám pro přilehlé městské sídliště. Je to první případ toho druhu v Evropě.

MATRIKOVÍ KATOLÍCI

Studie o německé mládeži vykazuje, že z mladých katolíků ve věku od 12 do 25 let jen 44% pokládá víru v Boha za významnou. Pro 34% z nich není víra vůbec důležitá. Téměř zcela nevěrecká je mládež ve východní části Německa.

Kath-net

může vždy milovat a každý úkon lásky, i ten vykonaný úsilím vůle, má vždy velkou hodnotu pro zásluhu a posvěcení.

Úkon lásky a duchovní četba

Tak jako s rozjímáním, tak tomu bylo i s duchovní četbou, což jsou jinak pro většinu duší velmi užitečné věci. Kromě četby uložené řeholí, kterou nikdy nezanedbávala, jinou četbu nekonala. Zpravidla nepociťovala potřebu hledat světlo v knihách. Ještě v prvních letech kapucínskému životu píše: „Nečetla jsem nikdy asketické knihy a knihy nečtu. Všechny mé knihy kromě Řehole, Stanov a direktáře jsou *Následování Krista* a evangelium. Pro duchovní četbu využívám *Dějiny duše*, ty mi stačí...na celý život.“ Nesloužily jí celý život, protože Ježíš jí uložil, aby i tyto odložila. Vzhledem k tomu, že Ježíš ji přímo vyučoval, je třeba připomenout, že účelem takových knih je přivádět duši k lásce k Bohu a k bližnímu. Avšak duchovní život sestry Consolaty byl prakticky ustavičný úkon lásky, „ano“ ke všem a „ano“ ke všemu. Čemu lepšímu by ji mohly knihy naučit? Poznamenala si: „Kni-

ha, stránka, jakkoliv krásná, mi přerušuje úkon lásky. Ježíš, moje láska, ho chce úplný a nepřerušovaný.“ Ani když se božský hlas z její duše ztrácí, nemění svůj názor. Jedna sestra jí půjčila knihu *Sama s Ježíšem!* Sestra Consolata ji měla u sebe několik měsíců a pak jí knihu tajně odnesla, aby se nemusela přiznat, že ji nečetla. A jako důvod uvádí: „Jednoho dne, v hodinách temnoty, jsem hledala světlo v knize *Sama s Ježíšem!* A záhy mě přepadly pochybnosti a ničemu jsem nerozuměla. Na štěstí pro mě duchovní vůdce psaným i mluveným slovem uvedl opět loďku na správnou cestu. Lekce mi posloužila; omezím se na jedinou knihu, která mi zbývá, svaté evangelium bude pro Consolatu do konce života jediným občerstvením.“ Nikdy neopustila svaté evangelium. V hodinách temnoty v duši se vždy utíkala k němu a vždy zde našla světlo, které potřebovala. Napsala: „Svaté evangelium mi dává Ježíš nejlépe pochopit. Když ho náhodou otevřu, můj pohled často utkví na slovech svaté Alžběty: *Blahoslavená jsi, že jsi věřila!* Ó, Consolata chce také věřit, a jak, dobrému Bohu!“

Ano, věřit dobrému Bohu ustavičným úkonem panenské lásky. Tak jí dával Ježíš chápat evangelium: „Našla jsem v evangeliu tolik světla: *Kdo zůstává ve Mně a Já v něm, ten přináší mnoho ovoce* (Jan 15,5). Má velká touha být plodná se tedy vyplácí. Nejen to, ale tím, že zůstávám v Ježíši v ustavičném úkonu lásky, také moje modlitby budou vyslyšeny podle slova evangelia: *Zůstanete-li ve Mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to* (Jan 15,7). Můj Bože, Ty jsi překonal moje očekávání! Nezbyvá mi než zachovávat věrně tvá přikázání, a budu jistá, že setrvávám v tvé lásce. A abych to obdržela: *Ježíši, Maria, miluj mě, zachraňte duše*.“ A ještě: „V duši mi zaznívá *učíte všechno, co vám řekne* od svaté Panny na svatbě v Káně (Jan 2,5). A protože duchovní vůdce mi řekl, abych neokradla Ježíši ani o jeden úkon lásky, snažím se to dělat. V tom je obsažen celý můj život: ten se stal, když takto jednám, obdivuhodně prostý. Už nic a nikdo, a proto svobodný let panenství lásky.“

Byla tu řeč o evangeliu, ale bylo to celé Písmo svaté, které milovala a vychutnávala. „Jsem ignorant, jako nikdy,“ napsala, „a přece v modlitbě božského officia často obdržím tolik světla o slovech, kterým dávám přednost, ano, která chápu a vychutnávám lépe, než kdyby byla napsána v italštině.“ Jedna citace za všechny: „... Jestliže nyní Ježíš mlčí, Otec, který je v nebesích, přesto ustavičně zajišťuje zob přímo pro ubohé ptáče, pase mě hojně na vybraném zrní, dává mi je nalézt, dokonce On sám mi je předkládá skrze Písmo svaté. V matutinu tuto noc se myšlenka zastavila v prvním čtení u *Kdo nás tedy může odloučit od lásky Kristovy*. Ne, s apoštolem opakují, žádný tvor mě nikdy nebude moci odloučit od ustavičného úkonu lásky.“

(Dokončení)

SVATÁ KLÁRA Z ASSISI - pokračování ze str. 2

protože tu musíme mít všichni ke všem lidem; mluvíme o přátelství duchovním, v jehož oblasti dvě, tři nebo více osob navzájem sdílejí zbožnost, duchovní city a stávají se reálně jednou jedinou duší“ (Úvod do zbožného života III, 19).

U svatého Damiána

Po období několika měsíců, které strávila u jiných řeholních komunit, kdy odolávala nátlaku příbuzných, kteří zpočátku neschvalovali její volbu, usadila se Klára se svými prvními družkami u kostela svatého Damiána, kde pro ně menší bratři zřídili malý klášter. V tomto klášteře žila více než čtyřicet let až do své smrti 1253. Zachoval se popis z první ruky, jak tyto ženy v oněch letech žily na počátku františkánského hnutí. Jedná se o obdivuhodnou zprávu jednoho vlámského biskupa, který byl na návštěvě v Itálii, Jakuba z Vitry, který tvrdí, že našel velký počet mužů a žen, kteří tvořili jakousi společenskou třídu, kteří „opustili všechno pro Krista a utekli ze světa. Nazývají se menší bratři a menší sestry a těší se velké vážnosti u papeže a kardinálů... Ženy... přebývají společně v různých hospicích nedaleko města. Nic nepřijímají, ale žijí z práce vlastních rukou. A jsou velice zarmouceny a pobouřeny, když se jim dostává od kléru i laiků poct, které nechtějí“ (List z října 1216: FF, 2205.2207).

Chvála chudoby

Jakub z Vitry vystihl bystrě charakteristický rys františkánské spirituality, na který byla Klára velmi citlivá: radikálnost v chudobě spojenou s naprostou důvěrou v Boží prozřetelnost. Z tohoto důvodu jednala s velkou rozhodností, když obdržela od papeže Řehoře IX. a snad už od papeže Inocence III. tzv. *Privilegium pauper-*

tatis (srov. FF, 3279). Na jeho základě nesměly Klára a její spolusestry od svatého Damiána vlastnit žádný hmotný majetek. Jednalo se o skutečně mimořádnou výjimku z platného kanonického práva a církevní úřady té doby ho povolily, protože oceňovaly plody evangelijní svatosti v životním způsobu Kláry a jejích sester. Z toho je zřejmé, že ani ve středověku nebyla role žen podružná, nýbrž významná. V tomto směru je třeba připomenout, že Klára byla první ženou v dějinách církve, která sestavila psanou řeholi a předložila ji ke schválení papeži, aby charisma Františka z Assisi zůstalo zachováno ve všech ženských komunitách, které byly četné již v její době a toužily inspirovat se Františkem a Klárou.

Oslava svěťice

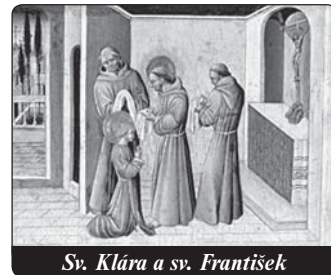
V klášteře u svatého Damiána praktikovala Klára hrdinským způsobem ctnosti, kterými by se měl vyznačovat každý křesťan: pokoru, ducha zbožnosti a pokání, lásku k bližním. I když byla představenou, chtěla sloužit jako první nemocným sestrám, snižovala se také k těm nejvíce pokořujícím úkolům: láska totiž překonává všechnu odpor, a kdo miluje, přináší oběti s radostí. Její víra v reálnou přítomnost v Eucharistii byla tak velká, že se dvakrát prokázala zázračným faktem. Jen s monstrancí Nejsvětější svátosti zahnila námezdné Saracény, kteří

chtěli právě vtrhnout do kláštera sv. Damiána a zpusťovat město Assisi.

Také tyto příhody jako jiné zázraky, jejichž památka se zachovala, přiměly papeže Alexandra IV., aby ji kanonizoval pouhé dva roky po její smrti, v roce 1255. Napsal o ní chvalořeč v kanonizační bule, ve které čteme: „Jak je pronikavá síla tohoto světla, jak silný je jas tohoto zářivého pramene. Opravdu, toto světlo se zdržovalo uzavřené ve skrytu klauzurního života, a navenek zářilo jasnou září; shromažďovalo se v těsném klášteře, a ven se rozlévalo, jak je široký svět. Chránilo se uvnitř, a šířilo se ven. Klára se opravdu skrývala, ale její život se zjevil všem. Klára mlčela, ale její pověst hlasitě volala“ (FF, 3284). A tak tomu skutečně je, drazí přátelé: jsou to svěťci, kteří mění svět k lepšímu, přetvářejí ho trvalým způsobem, vkládají energie, které může probouzet jen láska inspirovaná evangeliem. Svěťci jsou velkými dobrodinci lidstva!

Zrcadlo božského Ženicha

Spiritualita svaté Kláry, syntéza návrhu svatosti, je obsažena ve čtvrtém dopise svaté Anežce České. Svatá Klára používá ve středověku velmi rozšířený obraz patristického původu: zrcadlo. A vyzývá svou pražskou přítelkyni, aby se zhlížela v onom zrcadle dokonalosti všech ctností, kterým je sám Pán. Píše: „Jistě šťastná je ta, kte-

Sv. Klára a sv. František

ré je dáno radovat se z tohoto svatého sňatku, aby přilnula v hloubi srdce (ke Kristu), k tomu, jehož krásu obdivují ustavičně všechny blažené zástupy v nebi, jehož cit uvádí v nadšení, jehož kontemplace oživuje, jehož dobrotivost nasycuje, jehož líbeznost zaplavuje, vzpomínka na něho líbezně září, jeho vůně se mrtví vrací k životu, vítězné patření na něho učiní blaženými všechny občany nebeského Jeruzaléma. A protože on je zář slávy, jas věčného světla a zrcadlo bez poskvrny, zhlížej se každý den v tomto zrcadle, královno zasnoubená Ježíši Kristu, a v něm ustavičně zkoumej svou tvář, aby ses tak mohla celá vyzdobit uvnitř i navenek... V tomto zrcadle se odráží blažená chudoba, svatá pokora a nevýslovná láska“ (Čtvrtý dopis, FF, 2901-2903).

Vděčen Bohu, že nám dává svěťce, kteří promlouvají k našemu srdci a nabízejí nám k napodobování příklad křesťanského života, chtěl bych skončit stejnými slovy požehnání, které svatá Klára složila pro své spolusestry, které dodnes střeží klarisky naplňující v církvi vzácnou roli svou modlitbou a svým dílem. Jsou to výrazy, z nichž vyzařuje všechna něha jejího duchovního mateřství: „Žehnám vám ve svém životě i po své smrti, jak mohu a jak nejvíce mohu, všemi požehnáními, kterými Otec milosrdenství žehnal a bude žehnat v nebi i na zemi syny a dcery, jakými duchovní otec a matka žehnali a budou žehnat své duchovní syny a dcery. Amen“ (FF, 2856).

Bollettino Vaticano

15. září 2010

Mezitulky redakce Světla

Překlad -lš-

NEOBVYKLÉ UZNÁNÍ

Italská firma na výrobu motocyklů Ducati věnovala papeži Benediktu XVI. dvě motorky typu Multistrada. Při ceremonii předávání v Castel Gandolfo řekl prezident podniku Del Torchio, že toto gesto je oceněním učitelského úřadu současného papeže. Pro osazenstvo podniku je to velká čest. Motorky budou sloužit vatikánské policii jako eskortní vozidla. Mají barvy Vatikánského státu.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

To je obraz, ke kterému nás stvořil, ale k úplnosti tohoto obrazu patří něco podstatného, co můžeme do tohoto obrazu dosadit jen my sami: svou lásku, a tu musíme doplnit zcela dobrovolně a uvědoměle. Bůh chce od nás lásku a jen lásku, protože jako nemilující bychom nebyli jeho obraz ani podoba, nenaplňovali bychom to, k čemu nás stvořil, a nemohl by nám dát to, co nám uchystal, totiž sám sebe, který je Lásky.

Bůh chtěl vždy žít se svými tvory v důvěrném styku. Starozákonní dějiny jsou ustavičný rozhovor Hospodina s jeho vyvoleným národem. Kolikrát mluví Žalmista o jeho něžném otcovském srdci, o jeho péči o ty, kteří jsou jeho. Ale mluví také o jeho štědrosti a dobrotě, která se projevuje především v odpuštění.

Je to totiž otázka, zda by lidé dokázali poznat a ocenit Boží lásku, kdyby nikdy nepotřebovali odpuštění. Muselo jim být nejdříve odpuštěno mnoho hříchů, aby mnoho milovali. Odpuštější milosrdný otec je nejúchvatnější Boží obraz Ježíšových podobností. Starší syn v onom podobnosti měl problémy s láskou k otci, protože zatím neprožil jeho odpuštění. V tomto smyslu opěvuje velikonoční chvalozpěv hříchů právem jako „šťastnou vinu“, která nám vysloužila takového a tak velikého Vykupitele.

Ale člověk, který nemá tolik pokory, aby přijal odpuštění, a chce se zbavit hříchu a viny nikoliv tak, že kajcně prosí o milost, ale tím, že hřích bagatelizuje, ochromuje tím ve skutečnosti v sobě dispozici a možnost opravdového poznání Boha a Boží lásky. My potřebujeme poznat a uznat svou hříšnost a ubohost více kvůli lásce než kvůli pokoře. Pokora má svůj smysl právě ve vztahu k lásce. Suverénní soběstačnost, která je hrobem pokory, je také hrobem lásky a nakonec i víry.

Není tomu tak, že by rozum sám o sobě mohl svědčit proti víře. Není tomu tak, že by opravdová víra neobstála před rozumem, ale naopak, je řada věcí, ve kterých rozum neobstojí před vírou. Nikoliv pravda, ale pýcha mobilizuje a zneužívá rozum, aby zdůvodnil člověku jeho domnělou bohorovnost. Když dnes člověk vezme do ruky spisy některých prominentních myslitelů, kteří si stále nechávají říkat katolíci, tak bezmála nevěří svým očím a nemůže se vyhnout dilematu: Kdo je tady vlastně blázen, já nebo oni? Oni totiž věří jen jednomu, své generální skepsi. Jsou ochotni zpochybnit třeba celý svět, jen aby zcela nepochybně vyniklo jejich JÁ. Je tu jen jedno vysvětlení: jejich rozum onemocněl narcismem, neboli chorobným, zcela nekritickým sebezblíbením. Diagnostikují „úchytky“ u kdekoho, jen u sebe toho nejsou schopni, třeba se honosí několika vědeckými tituly. Takové věcné sebepoznání jim ovšem značně ztěžují ti, kteří je slepě obdivují, protože si pod jejich vlivem myslí, že by jinak nebyli na úrovni. Podobným způsobem obdivuje měšťanstvo v Andersenově pohádce nahého císaře, který naletěl mazanému krejčíkovi. Ona to vlastně není pohádka ani výmysl, ale velká alegorie skutečnosti, která existuje jako starý dáblův trik. Ten krejčík své „nové šaty“ pořád šije a chechtá se přitom všem hlupákům, kteří mu naletí.

Víra není přežitek ani luxus, který patří jen někam do soukromí. Víru by do soukromí chtěli odklidit především ti, kteří se obávají, aby jim neviděla do karet a nešlapala na prsty. Právě pro ono sepětí víry s láskou na jedné straně a pro její funkci být citlivou strážkyní rozumu na druhé straně není víra subjektivní relativistické pohrávání podle libosti a vkusu určena pro „soukromé použití“, ale

jejím posláním je být životní silou a jasným, jednoznačným světlem pro jednotlivce, společnost a pro lidstvo. Ať je jakkoliv zesměšňována nepřáteli Boha a církve a zlehčována a podkopávána disidenty v jejích vlastních řadách, k její pravdě a povzbuzující naději se dříve či později vrátí i ta část společnosti, která ji podcenila a opustila.

Ukázala to výmluvně i poslední návštěva Benedikta XVI. ve Spojeném království. Podle hlasů, které se z této země před návštěvou stále hojněji ozývaly, se zdálo, že se papež v této zemi ocitne ve lví jámě jako Daniel. Ale skutečnost byla zcela jiná. Jak to opravdu vypadá, když „pravda vítězí“, ukázal nový blahoslavený John Henry Newman velmi výmluvně. Muž tak hluboce formovaný v lůně reformace a tak vášnivě hledající a bránící pravdu, neubráníl se nakonec po dlouholetém hledání a bolestném vnitřním zápase veřejnému přiznání, že tuto pravdu víry nachází jedině v katolické církvi.

Sýčkové, kteří chtěli římského papeže již předem doslova znemožnit a zostudit, nakonec sami přiznali, že se antikatolickými tirádami, jaké vyráběl např. Richard Dawkins a jeho druhové, ateisté ve Spojeném království jenom blamovali. Způsob, jakým dokázal papež rozvážně a rozhodně oslovit „sekularizo-

vanou společnost“ právě proto, že s ní mluvil jako hluboce věřící a že svou víru hlásá otevřeně věřícím i nevěřícím, zahanbil podle slov tisku řadu britských politiků a jejich neuvážená vyjádření.

Již potřetí si novináři kladli otázku, co si papež slibuje od návštěv v takových „sekularizovaných zemích“, jako je Francie, Česko nebo Velká Británie. Počtvrté už se asi ptát nebudou. Papež nenavštěvuje země, aby se tam dal oslavovat od svých věrných, ale aby věřící ve víře povzbudil a u nevěřících zájem o víru i víru samotnou probudil. Klidný, důstojný a přitom neohrožený způsob, jakým toto své poslání plní, získal mu uznání i jeho kritiků. Dokázal Britům na jejich vlastní historii, jakou roli hraje ve společnosti náboženství a víra, když není vytlačena do kouta a do pouhého soukromí, ale vede myšlení a jednání lidí i společnosti.

Papež si nezískává sympatie a uznání tím, že vycházel nevěřícím vstříc a všechno podrobil skepsi a zpochybnil, nýbrž naopak, staví na neotřesitelné realitě Kristovy osoby, jeho vykupitelského díla a především historické skutečnosti jeho zmrtyvýchvstání. To je součástí obsahu víry, kterou garantuje evangelium a kterou je třeba předávat neporušeně dál všem lidem bez rozdílu. To je jediná víra, která nás spojuje s Pánem a na které stojí jednota církve zde na zemi a dává nám skrze křest a Duchu Svatého účast na životě Nejsvětější Trojice. V tom je naše naděje, z níž čerpáme potřebnou sílu podstoupit pro svou víru třeba i mučednickou smrt.

Těžko říct, zda se z tohoto výmluvného příkladu Benedikta XVI. poučí nenapravitelní proroci tolik zhoubné skepse a relativismu, ale měli by se z něho poučit alespoň jejich okouzlení obdivovatelé a především by se z něho měli poučit ti, kteří svým opovážlivým mlčením dávají tomuto bludnému anti-evangelium zelenou.

-š-

Zveme Vás do **Večeřadla v kostele Nejsvětější Trojice ve Zdounkách v neděli 10. října 2010. Začátek v 15 hodin.** Tomuto večeřadlu bude předsedat P. Mgr. Jiří Polášek z Rožnova pod Radhoštěm. Na programu je adorace, rozjímavý růženec, čtení z „modré knihy“, promluva, zasvěcení Panně Marii. Večeřadlo bude zakončeno mší svatou.

Pondělí 27. 9. 2010: 6:05 Octava dies (590. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Mauritius - nová hranice **6:55** Čteme z křesťanských periodik **7:00** Putování modrou planetou: Guatemala **7:35** Poézia v obraze - Lubomír Rapoš **7:45** Přejeme si... **8:00** P.S.: Mons. František Radkovský **8:25** Ekumenická porota **8:45** Pro vita mundi (107. díl): P. Jaroslav Kašpar **9:25** Starý židovský hřbitov v Praze **10:00** Platinové písničky (16. díl): Dechovka **10:30** BET LEICHEM - vnitřní domov (9. díl): Scepán Delan **10:45** Noekreace aneb Vandrování (54. díl) **10:55** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **11:20** Povolání v Nigérii **11:35** Cesty za poznáním: Národní park Etosha [P] **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (3. díl): O dobrosrdečnosti **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Pocta sv. Václavu [P] **13:10** Pro zdraví (11. díl): Projekt ICRC **13:25** O slovanství - kardinál Tomáš Špidlík SJ **13:45** Octava dies (590. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **14:15** Putování s M. Horníčkem po Provence **14:25** Krásy Čech a Moravy (4. díl): Hluboká **14:50** Ecce homo: Iveta Okresová **14:55** Bez hábitu (23. díl): Premonstráti, klášter Želiv [P] **16:00** H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:10** Mikroregion Třemšín (6. díl) **16:20** GOODWILLBOY V. (2. díl) **17:00** NOEparáda (88. díl) [L] **18:00** Exit 316 (4. díl): Konflikt [P] **18:20** Cesty za poznáním: Národní park Capitol Reef [P] **18:30** Táto, mámo, proč? (6. díl): Proč má slon chobot? [P] **18:35** Táto, mámo, proč? (7. díl): Proč má žirafa dlouhý krk? **18:40** Druhé šance [P] **19:10** Ekoauto (11. díl) [P] **19:25** Přejeme si... **19:40** H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **20:00** Jeruzalém - Svaté Světlo **20:20** Cesty za poznáním: Havaj [P] **21:15** Na koberečku (89. díl) **21:30** Vzpomínky Hildegardy Dawidové [P] **21:45** Čteme z křesťanských periodik **21:55** P. Jacques Philippe - Dvojjediná láska (1. část) **22:35** Rodina: kolébka života a lásky **23:00** Sen a radost **23:20** Cesty za poznáním: Kapský poloostrov **23:30** Octava dies (590. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **0:05** Rok dvou papežů **0:55** Scotland **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 28. 9. 2010: 6:05 H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Koncert pěveckého sboru Adash **7:35** Pro vita mundi (81. díl): P. Vojtěch Kodet **8:30** Salesiánské srdce na scéně **8:50** Cesty za poznáním: Everglades **9:00** Životy dětí **9:30** Polabský lužní les **9:45** P. Jacques Philippe - Dvojjediná láska (1. část) **10:30** Odvaha otce Karola **11:45** Táto, mámo, proč? (6. díl): Proč má slon chobot? **11:50** Táto, mámo, proč? (7. díl): Proč má žirafa dlouhý krk? **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (16. díl): Dechovka **12:35** Čteme z křesťanských periodik **12:40** České Radio Vaticana **12:45** Ekoauto (11. díl) **13:00** Mikroregion Třemšín (7. díl) **13:10** Útek nie je turistika **13:40** Putování modrou planetou: Guatemala **14:25** Kulatý stůl: BABYBOX **16:00** H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **16:10** Přejeme si... **16:25** Cesty za poznáním: Londýn [P] **16:50** Stoleté výročí přítomnosti salesiánů v Indii - Indická tvář Dona Boska [P] **17:05** BET LEICHEM - vnitřní domov (9. díl): Scepán Delan **17:20** Nová Indie **17:30** Hermie **18:00** Noeland (25. díl) **18:30** Táto, mámo, proč? (7. díl): Proč má žirafa dlouhý krk? [P] **18:35** Táto, mámo, proč? (8. díl): Proč se ježik nafukuje? **18:40** Ve jménu Ježíše (21. díl): Vítězství Franků u Poitiers **19:05** Noekreace aneb Vandrování (54. díl) **19:15** Pro zdraví (11. díl): Projekt ICRC **19:30** Cesty za poznáním: Národní park Etosha **19:40** Zpravodajské Noeviny: 28. 9. 2010 [P] **20:00** Po stopách Ježíše Krista (5. díl): Zákon a láska [P] **20:30** Záznam koncertu z cyklu Má vlast (1. díl): Má vlast [P] **21:10** GOODWILLBOY V. (2. díl) **21:50** Zpravodajské Noeviny: 28. 9. 2010 **22:10** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem - Žeň objevů (1. díl) **23:00** Ekumenická porota **23:15** P.S.: Mons. František Radkovský **23:40** Přejeme si... **23:55** Čteme z křesťanských periodik **0:05** Klapka s... (8. díl) **1:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 29. 9. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 9. 2010 **6:20** Bez hábitu (23. díl): Premonstráti, klášter Želiv **7:20** Noekreace aneb Vandrování (54. díl) **7:30** Vzpomínky Hildegardy Dawidové **7:45** Jeruzalém - Svaté Světlo **8:05** Starý židovský hřbitov v Praze **8:35** České Radio Vaticana **8:40** U hrobu kardinála

Berana **8:55** Dopis z Indie [P] **9:15** Platinové písničky (16. díl): Dechovka **9:45** Po stopách Ježíše Krista (5. díl): Zákon a láska **10:15** Mikroregion Třemšín (8. díl) **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Cesty za poznáním: Havaj **13:00** Druhé šance **13:30** Čteme z křesťanských periodik **13:40** P.S.: Mons. František Radkovský **14:05** Ekoauto (11. díl) **14:20** JuniorTV Kopřivnice (9. díl) **14:40** Sozopol **14:45** Na koberečku (89. díl) **15:00** Mikroregion Třemšín (7. díl) **15:10** Povolání v Nigérii **15:25** Ecce homo: Iveta Okresová **15:30** Cesty za poznáním: Národní park Capitol Reef **15:40** Zpravodajské Noeviny: 28. 9. 2010 **16:00** NOEparáda (88. díl) **16:50** Cesty za poznáním: Stonehenge [P] **17:00** V posteli Pod nebesy V. (3. díl) [P] **18:00** Octava dies (590. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:30** Táto, mámo, proč? (8. díl): Proč se ježik nafukuje? [P] **18:35** Táto, mámo, proč? (9. díl): Proč je ptakopysk tak zvláštní? [P] **18:40** Klapka s... (8. díl) **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Vychovávejme se srdcem dona Bosca [P] **20:25** P. Jacques Philippe - Dvojjediná láska (2. část) [P] **21:15** Životy dětí **21:45** H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **22:00** Historie válečného letectví (13. díl): Střet s rudou hrozbou, Dále k řece Yalu [P] **22:30** Rodina: kolébka života a lásky **22:55** Noekreace aneb Vandrování (54. díl) **23:05** Generální audience papeže Benedikta XVI. **23:35** Krásy Čech a Moravy (4. díl): Hluboká **0:05** H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **0:15** Koncert pěveckého sboru Adash **1:30** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 30. 9. 2010: 6:05 H2Onews (94. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** Druhé šance **6:45** Čteme z křesťanských periodik **6:50** Vychovávejme se srdcem dona Bosca **7:15** Platinové písničky (16. díl): Dechovka **7:45** Putování s M. Horníčkem po Provence **7:55** Ivana Koubek **8:10** Cesty za poznáním: Londýn **8:35** Presence: Presence - hudební chvály **9:45** Cesty za poznáním: Národní park Etosha **10:00** Kulatý stůl: BABYBOX **11:30** Přejeme si... **11:45** Táto, mámo, proč? (8. díl): Proč se ježik nafukuje? **11:50** Táto, mámo, proč? (9. díl): Proč je ptakopysk tak zvláštní? **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert pěveckého sboru Adash **13:20** Nová Indie **13:35** Generální audience papeže Benedikta XVI. **14:05** Cesty za poznáním: Havaj **15:00** Noeland (25. díl) **15:30** Ekumenická porota **15:45** Děti **16:00** Zpravodajské Noeviny: 28. 9. 2010 **16:15** Hornolidečko - Lidečko **16:30** Je život ženy blažený? [P] **16:55** Putování modrou planetou: Guatemala **17:30** Svatováclavský pohár 2010 [P] **17:40** Ecce homo: Prof. Ing. Arch. Jana Krivošová **17:45** Noekreace aneb Vandrování (54. díl) **18:00** Ve jménu Ježíše (21. díl): Vítězství Franků u Poitiers **18:30** Táto, mámo, proč? (9. díl): Proč je ptakopysk tak zvláštní? [P] **18:35** Táto, mámo, proč? (10. díl): Proč je kaktus tak oblíbený? **18:40** Pro vita mundi (81. díl): P. Vojtěch Kodet **19:35** Pro zdraví (13. díl): Proměnit utrpení [P] **19:40** Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2010 [P] **20:00** Klapka s... (9. díl) [P] **21:00** Přejeme si... **21:15** P. Pavol Nizner [P] **21:40** Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2010 **22:00** AREGUA [P] **22:20** Octava dies (590. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **22:50** NOEparáda (88. díl) **23:40** Polabský lužní les **0:05** Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2010 **0:20** V posteli Pod nebesy V. (3. díl) **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 1. 10. 2010: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2010 **6:20** Noekreace aneb Vandrování (54. díl) **6:30** NOEparáda (88. díl) **7:20** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem - Žeň objevů (1. díl) **8:10** Krásy Čech a Moravy (4. díl): Hluboká **8:35** P. Jacques Philippe - Dvojjediná láska (2. část) **9:25** Životy dětí **10:00** Na koberečku (89. díl) **10:15** Cesty za poznáním: Havaj **11:15** Hermie **11:45** Táto, mámo, proč? (9. díl): Proč je ptakopysk tak zvláštní? **11:50** Táto, mámo, proč? (10. díl): Proč je kaktus tak oblíbený? **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Historie válečného letectví (13. díl): Střet s rudou hrozbou, Dále k řece Yalu **12:50** Svět mýma očima: Prašivá 2010 **13:00** Svatováclavský pohár 2010 **13:10** Vychovávejme se srdcem dona Bosca **13:40** Pocta sv. Václavu **14:45** Dopis z Indie **15:05** Vzpomínky Hildegardy Dawidové **15:25** Druhé šance **16:00** Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2010 **16:15** Starý židovský

hřbitov v Praze **16:50** Po stopách Ježíše Krista (5. díl): Zákon a láska **17:20** Mikroregion Třemšín (8. díl) **17:30** Jeruzalém - Svaté Světlo **18:00** Festivalová mše svatá: Festival pod věží [L] **19:00** V posteli Pod nebesy V. (3. díl) **19:50** H2Onews (95. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa [P] **20:00** Cesta k andělům (35. díl): Roberto Scavino [P] **20:50** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem - Žeň objevů (2. díl) [P] **21:30** Cesty za poznáním: Národní park Capitol Reef **21:40** Na koberečku (89. díl) **22:00** Večer chval: Festival pod věží [L] **23:20** Přejeme si... **23:35** Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí [P] **0:05** H2Onews (95. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **0:15** Putování modrou planetou: Guatemala **0:50** Svatováclavský pohár 2010 **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 2. 10. 2010: 6:05 H2Onews (95. díl): Týdenní zpravodajský souhrn ze světa **6:15** P. Pavol Nizner **6:40** Je život ženy blažený? **7:05** Povolání v Nigérii **7:25** Vychovávejme se srdcem dona Bosca **7:50** Mikroregion Třemšín (7. díl) **8:00** Hermie [P] **8:30** Noeland (25. díl) **9:00** Ve jménu Ježíše (21. díl): Vítězství Franků u Poitiers **9:35** NOEparáda (88. díl) **10:25** JuniorTV Kopřivnice (9. díl) **10:50** V posteli Pod nebesy V. (3. díl) **11:45** Cesty za poznáním: Stonehenge **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 30. 9. 2010 **12:25** Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí **12:55** Přejeme si... **13:10** Cesty za poznáním: Londýn **13:35** Platinové písničky (16. díl): Dechovka **14:05** Noekreace aneb Vandrování (54. díl) **14:15** Putování s M. Horníčkem po Provence **14:30** Hlavní festivalový program /I. vstup/: Festival pod věží [L] **15:00** Klapka s... (8. díl) **16:00** Putování modrou planetou: Chile a Patagonie **16:40** Hlavní festivalový program /II. vstup/: Festival pod věží [L] **17:35** Krásy Čech a Moravy (5. díl): Český Krumlov [P] **18:00** Hlavní festivalový program /III. vstup/: Festival pod věží [L] **19:30** Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí **20:00** Ona tančí s Olomoucí, která má duši [P] **20:30** Koncert hosta festivalu ELIATA (CZ): Festival pod věží [L] **22:05** Don Bosko, světec, který skákal salta **22:40** Stoleté výročí přítomnosti salesiánů v Indii - Indická tvář Dona Boska **22:55** Pro zdraví (13. díl): Proměnit utrpení **23:00** Bez hábitu (23. díl): Premonstráti, klášter Želiv **0:05** Pocta sv. Václavu **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 3. 10. 2010: 6:05 Evangelium [P] **6:15** Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí **6:45** Svatováclavský pohár 2010 **6:55** Ecce homo: Prof. Ing. Arch. Jana Krivošová **7:00** Klapka s... (9. díl) **8:00** Dopis z Indie **8:20** Přejeme si... **8:35** Vzpomínky Hildegardy Dawidové **8:50** Druhé šance **9:20** Cesty za poznáním: Londýn **9:45** Evangelium **10:00** Mše svatá z kostela Panny Marie Pomocnice Křesťanů, Zlín - Jižní Svahy [L] **11:05** Cesty za poznáním: Chichén Itzá **11:15** Jeruzalém - Svaté Světlo **11:35** Na koberečku (89. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:25** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:05** Platinové písničky (17. díl): Dechovka [P] **13:40** Cesta k andělům (35. díl): Roberto Scavino **14:30** Pro zdraví (13. díl): Proměnit utrpení **14:35** P. Jacques Philippe - Dvojjediná láska (2. část) **15:25** Životy dětí **15:00** Exit 316 (4. díl): Konflikt **16:20** Ve jménu Ježíše (22. díl): Dva králové v jednom království [P] **16:50** Noekreace aneb Vandrování (55. díl) [P] **17:00** Noeland (25. díl) **17:30** Hermie **18:00** V posteli Pod nebesy V. (3. díl) **18:50** Evangelium **19:00** Vychovávejme se srdcem dona Bosca **19:25** Mikroregion Třemšín (8. díl) [P] **19:35** Čteme z křesťanských periodik **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Octava dies (591. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:30** Záznam koncertu z Kostela sv. Jakuba staršího v Ostravě-Plesně (SHF 2009) [P] **21:40** Obnova Baziliky Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Římě **22:00** Po stopách Ježíše Krista (5. díl): Zákon a láska **22:30** Mikroregion Třemšín (8. díl) **22:45** Cesty za poznáním: Chichén Itzá **22:55** Nedělní čtení: 27. neděle v mezidobí **23:25** Svatováclavský pohár 2010 **23:40** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:45** Stoleté výročí přítomnosti salesiánů v Indii - Indická tvář Dona Boska **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

POUTĚ NETRADIČNĚ DO IZRAELE v r. 2011

Po dalších, velmi úspěšných poutích „NETRADIČNĚ DO SVATÉ ZEMĚ“ vyhláší Centrum VÉRITÉ další poutě ve dnech:

9. března až 20. března 2011 (Přihlášky do 20. 11. 2010).

30. března až 10. dubna 2011 (Přihlášky do 10. 12. 2010).

V případě zaplnění míst (49 + náhradníci) bude uzávěrka dříve.

Plány poutí jsou na internetu (www.verite.cz, sekce: cestovní agentura, Poutí do Svaté země). Bude navštíveno 50 biblických míst v Izraeli a Jordánsku; z toho 25 míst převážně neznámých organizátorům tradičních poutí a několik míst nově objevených. Na každém místě jsou sděleny stručné historické informace a důvody pro pravost místa. Pro zvýšení duchovního účinku jsou na 25 místech uvedeny zvukové nahrávky o příslušné události. Na některých místech je používána speciální vysílačka a rádia.

Cena této 12denní pouti, včetně všech doplatků a celodenní penze je 19.800 Kč + 290 €, přičemž zájezd má vyšší hodnotu.

Program a přihlášku pošleme poštou nebo e-mailem.

Adresa: Centrum VÉRITÉ, Konviktská 16, 110 00 Praha 1.

E-mail: cestovka@verite.cz.

Dotazy: 222 324 617 nebo 602 101 069 (dr. Mráček).

Cílem poutí je poznat pravá místa biblických událostí, prožít na nich autenticitu Kristova života, nadchnout se pro naplňování Božího řádu a tak získat sílu a pozhnaní na dostávajících těžkých chet.

V neděli 10. října 2010 v Čisté u Horek bude v 11 hodin slavnostní bohoslužba u příležitosti dokončení opravy střechy kostela za účasti kancléře biskupství Hradec Králové Mons. Pavla Boukala. Zve farář studenecký P. Mgr. Miloslav Paclík.

V neděli 10. 10. 2010 si budeme připomínat **250 let od posvěcení našeho kostela Nanebevzetí Panny Marie ve Velkém Týnci**. Slavnostní mši svatou v **10 hodin** bude sloužit otec biskup Josef Hrdlička. Všechny rodáky z této farnosti a známé zveme na tuto slavnost.

P. Václav Haltmar

Na internetových stránkách www.maticecm.cz si můžete k soukromé potřebě stáhnout soubor PDF s mapkou kostelů a kaplí zasvěcených Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. K otevření souboru stačí kliknout na hlavní stránce vpravo dole na odkaz **Kostely v ČR zasvěcené Nejsv. Srdci Ježíšovu**.

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory nabízí: 18. - 21. 10. 2010 duchovní obnovu s P. Janem Rybářem SJ pro seniory a animátory seniorů - Marianum, Janské Lázně • **6. - 9. 12. 2010** adventní duchovní obnovu s P. Janem Rybářem SJ pro seniory a další zájemce - Marianum, Janské Lázně. **Informace a přihlášky:** Biskupství královéhradecké, Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661, mobil: 737 215 328 • e-mail: dcs@diecezhk.cz.

BENEDIKTINKY NA CD

Vydavatelství „Universal Music“ si mezi 70 možnými kandidáty vybralo benediktinky z opatství Notre Dame d'Annonciation, aby nazpívaly na CD gregoriánský chorál. Ony samy se o nic takového neucházely. Protože měly obavy, aby nebyl narušen klauzurní řád, prosily nejdříve o radu svatého Josefa. Ten celou záležitost skutečně vyřídil. Smlouva byla podepsána přes předepsanou klauzurní mříž. Nové album má přijít na trh v listopadu. Bude to nástupce alba „Chant, Music for Paradise“ nahrazeného s mnichy z Heiligenkreuz.

Kath-net

BREVIÁŘ PRO LAIKY

2. - 9. ŘÍJNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 3. 10.		PO 4. 10.		ÚT 5. 10.		ST 6. 10.		ČT 7. 10.		PÁ 8. 10.		SO 9. 10.	
Antifona	1028	1148	1754	1975	1060	1181	1075	1197	1653	1870	1106	1230	1666	1883
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	1029	1148	1551	1747	1061	1181	1076	1197	1653	1870	1107	1231	1666	1883
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1554	1750	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1756	1977	1065	1186	1079	1201	1554	1750	1111	1235	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	719	812	1551	1748	1065	1186	1080	1202	1554	1751	1111	1235	1669	1886
Prosby	1033	1153	1757	1977	1065	1186	1080	1202	1655	1872	1111	1236	1655	1886
Závěrečná modlitba	719	812	1552	1748	1065	1187	1553	1750	1555	1751	1112	1236	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256
Závěrečná modlitba	719	812	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256
Nešpory:														
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1552	1748	1071	1192	1085	1208	1660	1877	1117	1242
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1555	1751	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1661	1878	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1763	1983	1074	1195	1089	1212	1555	1751	1120	1246
Ant. ke kant. P. M.	719	811	720	812	1553	1749	1074	1196	1090	1212	1555	1752	1121	1246
Prosby	1028	1147	1043	1163	1764	1984	1074	1196	1090	1212	1664	1881	1121	1246
Záv. modlitba	719	812	719	812	1552	1748	1075	1196	1553	1750	1555	1751	1122	1247
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 3. 10. - 27. neděle v mezidobí

1. čt.: Hab 1,2-3; 2,2-4

Ž 95(94),1-2.6-7b.7c-9

Odp.: 7c-8a (*Kéž byste dnes*

uposlechli jeho hlasu! Nezatvrzujte své srdce!)

2. čt.: 2 Tim 1,6-8.13-14

Ev.: Lk 17,5-10

Slovo na den: *Řekne mu snad: „Hned pojď?“*

Pondělí 4. 10. - památka

sv. Františka z Assisi

1. čt.: Gal 1,6-12

Ž 111(110),1-2.7-8.9+10c

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále*

pamatovat na svou smlouvu.

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 10,25-37

Slovo na den: *Jdi a stejně jednej i ty!*

Úterý 5. 10. - ferie

1. čt.: Gal 1,13-24

Ž 139(138),1-3.13-14ab.14c-15

Odp.: 24b (*Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!*)

Ev.: Lk 10,38-42

Slovo na den: *Nezáleží ti na tom?*

Středa 6. 10. - nez. pam. sv. Bruna

1. čt.: Gal 2,1-2.7-14

Ž 117(116),1,2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 11,1-4

Slovo na den: *I my odpouštíme.*

Čtvrtek 7. 10. - památka Panny

Marie Růžencové

1. čt.: Gal 3,1-5

Lk 1,69-70.71-72.73-75

Odp.: 68 (*Pochválen buď Hospodin, Bůh Izraele, neboť navštívil svůj lid.*)

Ev.: Lk 11,5-13

Slovo na den: *Proste, a dostanete.*

Pátek 8. 10. - ferie

1. čt.: Gal 3,7-14

Ž 111(110),1-2.3-4.5-6

Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu.*

Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Lk 11,15-26

Slovo na den: *Vyháním zlé duchy prstem Božím.*

Sobota 9. 10. - nez. památka

sv. Dionýsia nebo sv. Jana

Leonardiho nebo sobotní památka

Panny Marie

1. čt.: Gal 3,22-29

Ž 105(104),2-3.4-5.6-7

Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 11,27-28

Slovo na den: *Život, který tě nosil.*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

MÁM VŠECHNO

Michele Zanzucchi • Z italštiny přeložila Veronika Matiašková

Krátký životopis blahoslavené Chiary Luce Badano (1971–1990), prosté dívky plné nadšení ze života. Byla oblíbená u přátel i v rodině, ráda sportovala, přiložila ruku k dílu tam, kde bylo potřeba. Pak přišla vážná nemoc, která všechno změnila. Skutečně všechno? Její odpověď je překvapivá: „Buďte šťastni, protože já jsem šťastná.“ Závěr knihy tvoří výběr z textů Chiary Badano.

Nové město • Brož., 117x182 mm, 112 stran, 120 Kč

Zavřela (1932–1999), který v 50. letech emigroval do Itálie. V kalendáři je přiblížen také rozhovorem, vzpomínkami přátel či úryvky ze svých deníků. Kromě kalendária zde najdeme rovněž přehled významných výročí a aktualizovaný adresář katolické církve.

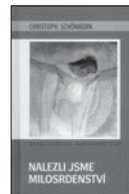
Katolický týdeník s.r.o. • Brož., A5, 236 stran, 85 Kč

NALEZLI JSME MILOSRDENSTVÍ

Christoph Schönborn • Z němčiny přeložil Jiří Rataj

V tomto svazku rozebírá kardinál Schönborn poselství Boží slitovnosti v Písmu svatém a v životě církve se zaměřením na naši dobu. Navazuje při tom na impuls papeže Jana Pavla II. spojený s osobou sestry Faustyny Kowalské a jejím hlásáním slitovné Boží lásky. K lepší orientaci v textu slouží rejstřík biblických odkazů, osobní rejstřík a poznámky s uvedením odborné literatury.

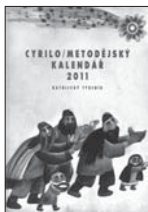
Karmelitánské nakladatelství • Váz., 117x180 mm, 148 stran, 169 Kč

CYRILOMETODĚJSKÝ KALENDAŘ 2011

Uspořádali Jan Paulas, Renáta Holčáková, Josef Pala

V kalendáři najdeme zajímavé texty těchto autorů: Jan Balabán, Václav Cílek, Miloš Doležal, Karel Fořt, Anselm Grün, Bohumila Grögerová, František Lizna, Tařana Lukešová, Czesław Miłosz, Otec Jeroným, Václav Renč, Tomáš Špidlík, Mojmir Trávníček aj. Kromě toho zde najdeme cyklus úsměvných rodinných fejetonů z pera Markéty Kartákové, cyklus duchovních úvah převora rajhradského kláštera Augustina Gazdy či pozoruhodný životní příběh P. Františka Štveráka, vězně nacismu i komunismu. Nad fotografiemi Dany Kyndrové se zamýšlejí známé osobnosti církevního i světského života. Výtvarná část představuje výtvarníka Štěpána

SLOVO A ŽIVOT • ROČNÍ CYKLUS A

Raniero Cantalamessa • Z italštiny přeložil Michal Umlauf

Autor ve svém výkladu promýšlí základní témata nedělních liturgických čtení a uvádí je do souvislostí s aktuálními problémy církve a světa. V závěru knihy je několik výkladů k vybraným slavnostem a svátkům během roku.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 135x205 mm, 288 stran, 260 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.